

КНИСТЕР

ЛИЛИ ЧУДОТО

и тайната на мумията

С истински
трикове
с мумии

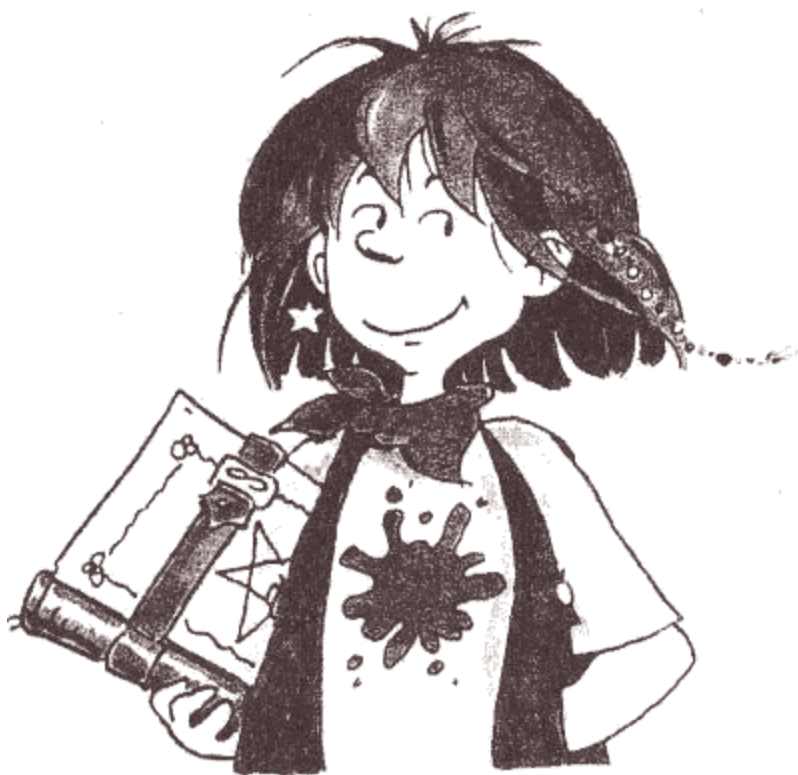
AST
PUBLISHING

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО И ТАЙНАТА
НА МУМИЯТА

Превод: Марина Михова

chitanka.info

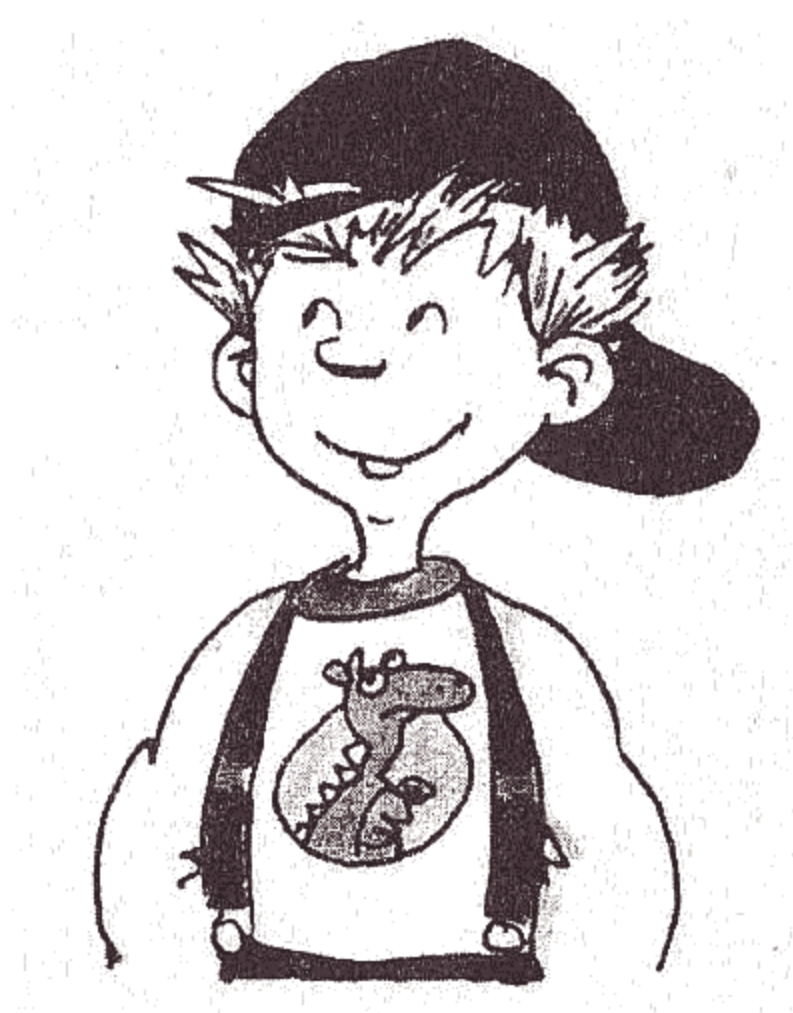

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и на пръв поглед изглежда като съвсем обикновено дете. Такава си е тя... обаче не съвсем! Защото Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено: книга със свръхстранни чудодейни думички! Просто една сутрин Лили я откри до своето легло. Как се е озовала там? Нямам никаква представа. Лили обаче знае, че модерната вещица Зурулунда Кноркс може би нарочно е оставила книгата точно в нейната стая. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Обаче внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш една-едничка дума грешно, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. От съображения за сигурност Лили не разказа на никого за своята книга с чудеса. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от своя малък брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото Леон е

много любознателен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото, за да се включиш в събитията.

ПЪРВА ГЛАВА

Леон си беше счупил ръката. Мама трябваше да отиде с него в болницата. Сега той беше в стаята на Лили и ѝ разказваше всичко. При това непрекъснато почукваше по гипса си.

— Снимката беше страхотна. Като скелета на мъртвец.

— Искаш да кажеш като на Скелетор, ужасяващия мъж — каза Лили и подсвири. Беше ѝ мъчно за Леон и гипсираната му ръка.

— Той има предвид рентгеновата снимка! — извика мама от кухнята. — Нали първо му снимаха ръката на рентген!

— Целия скелет — обясни Леон. Той все още беше много впечатлен.

— Докторът ни показа рентгеновата снимка — каза мама. Тя беше застанала на вратата и държеше тенджерата. — Обаче колкото и да се взирахме, не видяхме нищо необичайно. Докторът беше на мнение, че ръката просто е пукната!

— Той не каза това! — възрази Леон. — Думите му бяха: „Не толкоз чак счупен.“

— Да, той не говореше много добре немски, защото е египтянин. Дошъл е в Германия, за да учи.

— Обаче много добре превърза ръката ми! — каза Леон.

— Сигурна съм, че се справя добре не само с гипсовите превръзки, защото иначе нямаше да работи в болница! — каза мама и се усмихна, а след това отиде отново в кухнята.

Лили беше радостна, че Леон вече не го болеше ръката. Затова реши, че може да се пошегува малко с него. Това щеше да го разведри, а и на нея ѝ доставяше голямо удоволствие.

— Имал си късмет, че си попаднал на египтянин — каза тя. — Те са световни шампиони в превръзването. Преди хиляди години са увивали мумиите си. Може би твоят лекар също го е правил.

Леон не можа да отговори. Само опули очи.

Това се хареса на Лили. Тя потупа гипсираната му ръка и каза:

— Прилича на превръзките на мумиите. Добра работа!

— Не си прави шега с това! — извика мама от кухнята. — Мумиите са умрели хора! Те биват увивани, едва когато умрат.

— Умрели? — попита Леон с тих глас.

Лили кимна. И понеже знаеше, че мама невинаги е съгласна с това, което тя разказваше на брат си, прошепна:

— Ако бях на твое място, никога нямаше да си сваля гипса. Защото така ръката ти никога няма да се разложи. Дори и години след като си умрял.

— Ръката ми да се разложи?

— Всъщност да. Обаче не и твоята, защото ти си попаднал на истински специалист по мумиите.

— Да, но... — Леон не разбираше думите на сестра си. — Ръката ми не е...

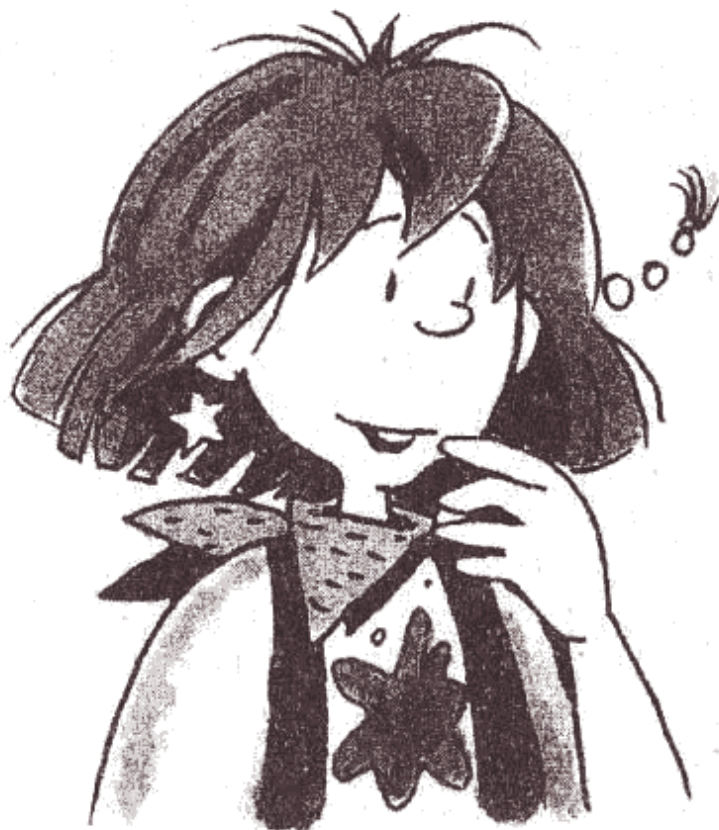
— Мамо, това е вярно, нали? — провикна се Лили. — Понеже мумиите са много добре увити, те не могат да се разложат и се запазват с хилядолетия.

— Така е — отвърна мама. Тя нямаше ни най-малка представа какво беше разказала Лили на Леон.

Той се стъписа:

— Значи...

— Шшт! Не говори толкова високо — прекъсна го Лили шепнейки.

— За мумифицирането е вредно да се говори високо. Най-вече първите няколко дни.

— Това означава ли — попита Леон шепнешком, — че ръката ми е станала безсмъртна?

— Да, но само докато е превързана — потвърди сестра му.

— И ако сега падна през прозореца или ме смачка кола, ръката ми ще оцелее?

— Бих казала да — отвърна Лили и прокара ръка по гипса на Леон.

— За теб ще е лошо, но ръката ти ще е късметлийка. В твоя случай ще е добре, ако я отрежеш и я научиш да говори.

Леон дръпна уплашено ръката си.

— Почакай... — каза Лили и извади една книга от етажерката си. Заглавието беше „Гайните на фараоните“. Лили я прелисти, докато намери главата за мумиите. Тя показа на Леон снимка на изцяло увита в бинтове мумия.

— Напълно е опакован — каза Леон с учудване.

Лили кимна.

— Да, не са го бинтовали, защото си е счупил всички кости?

— Най-вероятно е попаднал под някой валяк, или го е нападнала староегипетска стоножка.

— Горкият.

— Все пак е имал късмет. Като са го мумифицирали са му спасили живота. Той все още е жив.

— Това вярно ли е? — Леон май не вярваше много на Лили.

— Той дори е изложен в музея — обясни момичето. — Всеки може да го види.

— Къде?

— В музея в Кайро.

— Наистина ли?

— Е, със сигурност не мирише много добре.

— Невероятно! — Леон се втурна в кухнята при мама. — Вярно ли е, че в музея има истински мумии? — попита той.

— Да, четох го във вестника. Ще има специална изложба с находки от пирамидите и подземни гробници.

— И мумиите са живи, въпреки че ги е прегазил валяк?

Мама веднага се досети кой му беше казал тази лъжа. Това можеше да бъде само и единствено Лили.

— Лили! — извика тя укорително.

Лили обаче не чу нищо. Тя се беше задълбочила в книгата. Това, което беше написано за стария Египет, беше много интересно, направо да те побият тръпки.

— Лили! — извика мама още веднъж.

Едва сега тя я чу и отиде в кухнята. Когато видя Леон да седи на коленете на мама, веднага ѝ стана ясно какви проблеми щеше да има.

— Какво? — попита тя несприлюдено.

— Какви са тези приказки за живи мумии? — каза мама. — Може ли да ни обясниш?

Лили се замисли за момент и каза:

— Ами мумиите биват първо балсамирани и после увити в бинтове, за да могат да живеят и след смъртта.

— Е, това не е точно така — отвърна мама и се намръщи.

— Напротив, така е — защити се Лили. — Старите египтяни са вярвали в това. Те дори са оставяли храна на мъртвите, за да имат какво

да ядат. Всичко това е написано в книгата, която ми подари баба. Можеш да прочетеш, ако искаш.

— Заравяли са ги живи? — попита Леон, изгубил ума и дума.

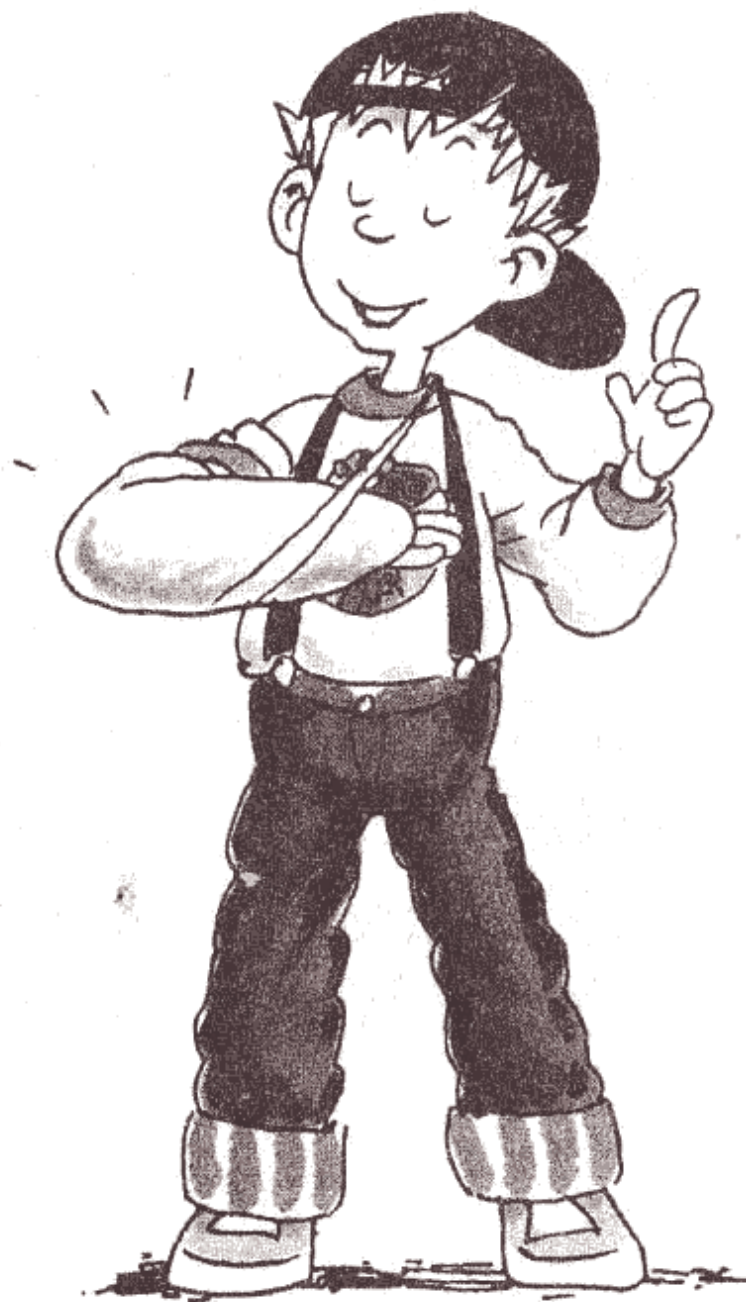
— Не, мъртвите не... Те са били вече мъртви. Въпреки че... — Лили започна да размишлява. — Въпреки че някои са били зазиждани живи в пирамидите, а именно робите и главните строители. Били са затваряни с мумиите на фараоните, за да отнесат в гроба тайната на пирамидата. Така не са можели да издадат нищо на крадците на гробове.

— Каква тайна? — попита Леон.

— Тайната, къде точно се намира мумията в пирамидата.

Леон все още не разбираше нищо.

— Мисля, че не трябва да говорим повече за това — каза мама.

Обаче Леон беше неудържим. Той искаше да знае всичко за египтяните, фараоните, мумиите, гробовете и пирамидите. Мама направи физиономия, но Леон не преставаше да задава въпроси. Той искаше на всяка цена да отиде при мумиите. Едва сега Лили разбра за специалната изложба в музея, който беше съвсем наблизо. Тя също искаше да я види.

— О, да! — извика тя. — Нека да отидем!

Мама се колебаеше. Тя не искаше да обещава нищо.

— Може би ще ви заведат от училище — каза тя. — Ще говоря с учителката ти. Какво ще кажете сега да отидем да ядем сладолед? Леон наистина го заслужава, защото беше толкова смел в болницата.

Леон веднага се съгласи, а и Лили нямаше нищо против, въпреки че веднага беше отгатнала, че мама само се опитваше да смени темата. Обаче да ядеш сладолед не беше лошо, а и книгата ѝ можеше да почака. Нали и без това беше на етажерката.

Леон бързо забрави за мумиите, поне докато в сладкарницата Лили не промърмори:

— Сладоледът е супер. Толкова е студен, направо леденостуден. Точно както и мумиите в гробовете им.

Строгийт поглед на мама я накара да млъкне. Лили забеляза, че тя беше на крачка от това да се ядоса. За щастие вниманието на Леон веднага беше отклонено, защото мама му подари хартиеното чадърче, което беше забито в мелбата ѝ и той започна да си играе с него.

Веднага щом се прибраха, Лили отново се зачете в книгата си. Тя огледа снимките на мумиите и установи, че мъртвците са били разрязвани, за да им бъде взето сърцето, а също белия и черния дроб. Тези органи са били съхранявани в специални глинени съдове. Лили прелисти бързо, защото всичко това ѝ се видя много гнусно. На следващата страница мумиите бяха вече изсушени, балсамирани и увити. След това ги слагали в тежки каменни саркофази, върху които поставяли скъпоценни златни маски. До тях имало по-малък съд за сърцето и дробовете.

Лили продължи да разлиства и си избра главата за пирамидите и гробниците. Това не беше чак толкова ужасяващо, но също беше много интересно. Някои от пирамидите са на повече от четири хиляди години, прочете тя, и при това огромни, високи над сто метра. Беше необяснимо как египтяните са успели да натрупат милиони огромни камъни и то без помощта на кранове и модерна техника. Строителите е трябвало да правят тайни планове, на които е било обозначено местонахождението на гробницата. Входът към нея е бил старателно зазиждан. За да бъдат затруднени крадците са се правили лабиринти от коридори без изход, както и капани и всякакви други механизми, които са били смъртоносни.

— За какво са служели тези неща? — попита Леон.

Лили се стресна. Тя не беше забелязала, че брат ѝ се беше промъкнал в стаята и гледаше през рамото ѝ какво прави.

— Това са пирамиди — каза тя. — Огромни гробове. Гробове за фараоните. Това са били особено богати и властни царе.

— Толкова високи ли са били, че да се нуждаят от тези огромни постройките?

— Не, не са били високи, но богатството им е било голямо. Те са го взимали със себе си в гроба за дългото им пътуване след смъртта.

Леон отново изгледа Лили с недоумение, но не каза нищо. Той искаше да чуе повече неща за тези египтяни и странните им обичаи.

— Какво е това? — попита той и посочи една скица, която изглеждаше като таен коридор във вътрешността на пирамидата.

— Фалшив коридор, който е трябвало да заблуди крадците. Ако минели случайно по него докато търсят гробницата със съкровищата, е трябвало да прекосят тази каменна плоскост, за която е бил завързан дървен клин. Когато някой стъпел на плоскостта, клинът отскачал.

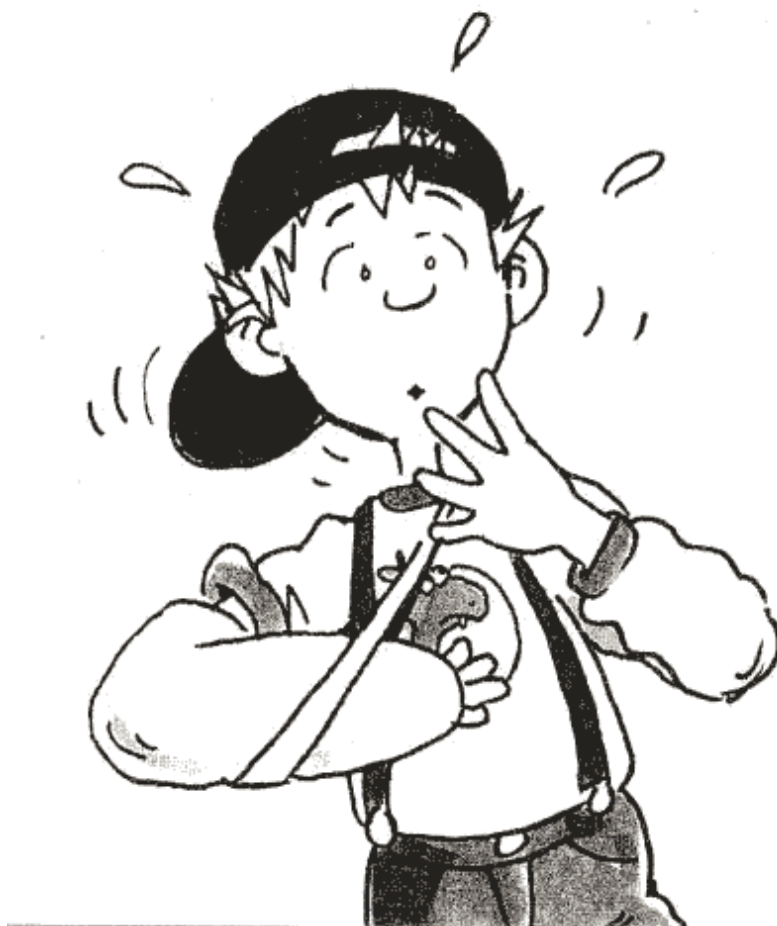
— И?

— Как така и? Ти стоиш в коридора и отгоре пада този камък, точно върху теб. А ти ме питаш какво става?

— Най-вероятно кайма.

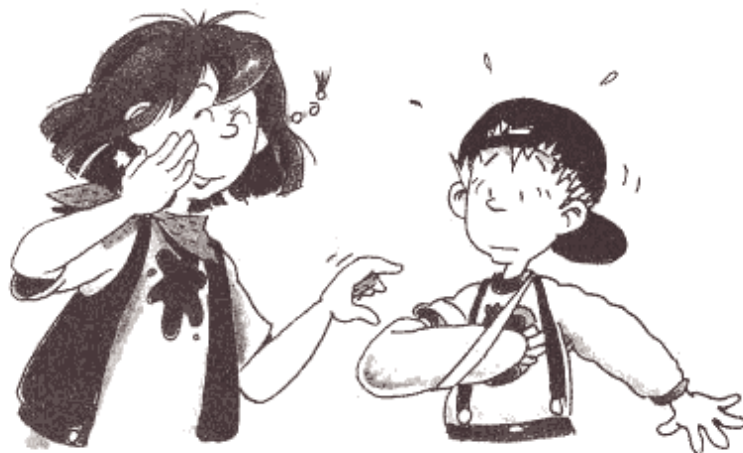
— Най-малкото. — Лили прелисти страницата и показа една снимка, на която хора с модерни лампи осветяваха вътрешността на гробницата.

— Виж, това са изследователи на пирамиди. Те са успели да влязат в гробницата. Обаче крадците май са ги изпреварили, защото съкровищата ги няма, ограбени са. В някои от пирамидите са намерени дори скелети на обирджии. Те не са успели да стигнат до гробницата и са попаднали на някои от смъртоносните капани.

— Не може да бъде! — каза Леон впечатлен, а Лили се замисли дали нямаше да е по-добре да му спести някои от тези истории. Дори и да не бяха измислица. Затова добави:

— Да, фараоните са били доста строги, но са правили и добри неща. Те например са докарали вода в пустинята...

Обаче Леон не можеше да бъде залъган толкова лесно. Той искаше да чуе нещо друго.

— Какви други смъртоносни капани са имали? Може би нещо с мумии? — попита той и гордо изпъна гипсираната си ръка.

За щастие Лили беше спасена от мама, която точно в този момент влезе в стаята.

— Лили, много е мило от твоя страна, че четеш на по-малкия си брат.

— Карравелоните са имали смъртоносни капани — извика гордо Леон.

Мама направи физиономия, а Лили само сви рамене. Тя не беше виновна. Какво можеше да направи?

— А те карали ли са велосипеди? — попита мама.

Леон погледна неразбиращо първо мама, а после и Лили.

Момичето затвори дебелия книга.

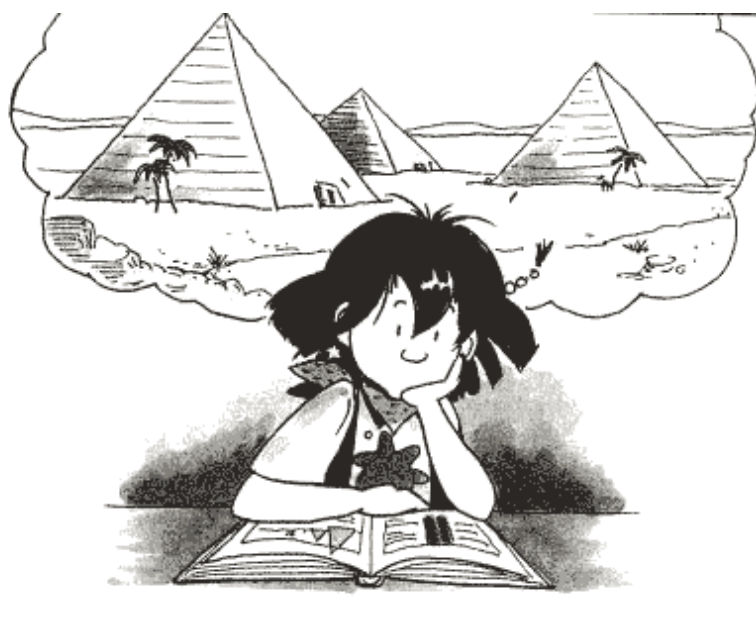
— Мисля, че сега ще прочета нещо от книгата за конете — каза тя и започна да я търси на етажерката си. Мама хвана Леон за ръка, за да го заведе в банята.

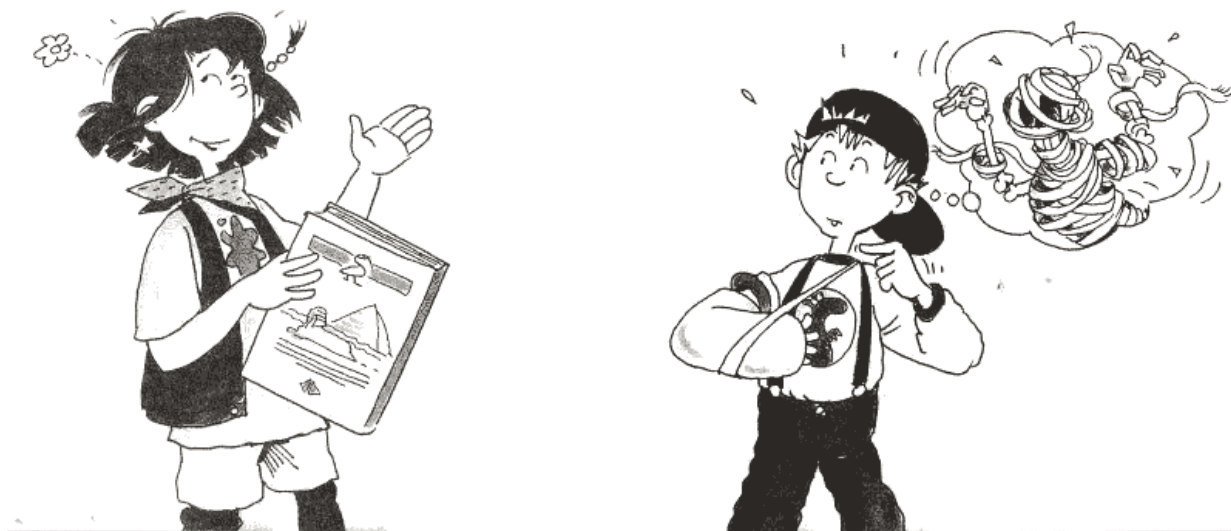
— Не забравяй, че скоро трябва да си лягаш — каза тя на Лили.

— Между другото след малко ще се обадя на учителката ти. Може би ще ви заведе в музея.

Въпреки че Лили много обичаше книгите за коне, сега едва успяваше да се съсредоточи върху историята, която си беше избрала. Накрая и тя отиде да си измие зъбите и си легна. Само че не можа да заспи. Прекалено много неща ѝ се въртяха в главата. В книгата за пирамидите беше написано, че все още много загадки на старите египтяни не са разкрити. Това изречение не ѝ даваше мира. Щеше да е толкова хубаво, ако можеше да отиде в Египет като археоложка и да посети някоя от тези тайнствени гробници.

Може би това щеше да стане с помощта на вълшебната ѝ книга и магическия скок? Тя го беше правила често. Проблемът беше в това, че се нуждаеше от предмет от времето, в което искаше да прескочи. Обаче откъде можеше да го вземе? Може би от специалната изложба в музея? Лили знаеше колко опасни бяха тези пътувания във времето. Нали вече беше ходила в Дивия Запад и при пиратите. А при фараоните можеше да е още по-опасно. Може би тези странни същества, които беше виждала на снимките в книгата наистина са живели някога. Например легендарният сфинкс, с глава на човек и тяло на лъв, или ужасяващото чудовище с глава на крокодил... тя разбира се можеше да направи някое пътешествие по-близо във времето, което не беше чак толкова опасно.

Например само преди сто години. Тогава в Египет не е имало толкова много археолози, които да изследват пирамидите и гробниците на фараоните. Тя със сигурност щеше да намери нещо.

Само че при мисълта да се промъкне в пирамидата с джобно фенерче в ръка, Лили цялата настръхна. Тя почти успя да надуши разложилата се мумия, докато се спъваше в скелетите на крадци на гробове. Ужасяващо!

Лили реши да не прибързва и да премисли всичко на спокойствие. Утрото беше по-мъдро от вечерта. Тайните на пирамидите бяха чакали вече хилядолетия, въпреки че Лили нямаше намерение да се колебае толкова дълго.

Тя се зави презглава и заспа.

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин мама я събуди с много добра новина. Предишната вечер тя се беше обадила на г-жа Грах, учителката на Лили.

— Тя беше много въодушевена от идеята. Г-жа Грах ми каза, че тази учебна година имате право на ден за извънкласни занимания по ваш избор. Така че може да го използвате за посещение в музея. Тя още днес ще го обсъди с директора.

— Супер! — извика Лили и целуна майка си по бузата. — Трябва да стане. Докога ще я има тази специална изложба в музея?

Мама размаха вестника и се усмихна.

— И за това съм помислила. Намерих статията, в която пишеше за изложбата. За щастие не бях изхвърлила вестника. Обещах на г-жа Грах, че ще ѝ изпратя по теб статията, ако успея да я намеря.

Лили бързо сграбчи вестника.

— Не се тревожи! — извика мама. — Изложбата ще продължи цели три седмици. После ще отпътува за Дюселдорф.

— Ще успеем да я видим — каза Лили въодушежено. — И ако не отидем от училище, ти ще ни заведеш.

Мама направи физиономия и каза:

— Мога да си представя и по-хубави неща от това да гледам увити в бинт трупове. Е, в краен случай ще си помисля.

Лили напразно се притесняваше. Идеята ѝ да посетят музея беше приета с радост в училище. Дори се взе решение целият випуск да отиде. Така щеше да се наеме автобус и да се спести от пътните разходи. Датата също беше определена много бързо, а именно след две седмици. Така Лили щеше да има достатъчно време, за да се подготви.

В училище също учеха за стария Египет. Опитваха се да пишат йероглифи и да правят пирамиди от хартия. А Лили трябваше дори да изнесе доклад заедно с приятелката си Мона. Мона беше преснимала няколко страници от книгата на Лили, за да ги раздаде на съучениците си и да могат да ги оцветят. Докладът на двете момичета беше толкова

хубав, че го изнесоха и на другия клас. Дори директорът дойде да ги слуша.

— В нашето училище не е имало подобно нещо — каза г-жа Грах, която беше много горда с възпитаниците си. — Ученици да изнасят доклад по такава обширна тема.

Мама също беше много доволна от Лили, но не и Леон. Той беше ядосан, защото нямаше да може да види мумиите.

Най-накрая денят дойде. Децата от двете паралелки стояха във фойето на музея. Там трябваше да изчакат човека, който щеше да ги разведе. Той щеше да им разкаже всичко. Тук на входа имаше един сфинкс — огромен лъв с глава на човек. Дали беше разрешено да се покатериш на него?

— Не, това е строго забранено — предупреди г-н Янус, учителят на другия клас. — В музея не е разрешено да се пипа каквото и да било, защото експонатите са много скъпи. Този сфинкс сигурно е на повече от три хиляди години.

— Мисля, че грешите с няколко хиляди години — извика младият мъж, който току-що беше влязъл в музея. Той отиде до сфинкса, погали го нежно по врата и каза:

— Деца, спокойно можете да го погалите. Той много обича да го галят.

— Какво означава това? И защо изобщо се намесваше в разговора? — попита г-н Янус критично и огледа непознатия от глава до пети.

— Това животинче тук е много по-младо, отколкото вие го определите...

За ужас на г-н Янус мъжът се покатери на гърба на сфинкса.

— Радвам се, че дойдохте при нас в музея. Който иска може да се качи при мен на гърба на сфинкса. Той точно затова е направен от моите сътрудници. А между другото името ми е Валдемар, Валдемар Дулехус.

— С тази дълга коса изглежда като рок — звезда прошепна Лили на приятелката си Мона.

— Аз съм този, който ще ви разведе из музея — продължи да обяснява г-н Дулехус. — Ще се опитам да отговоря на всичките ви въпроси. И се надявам те да са много.

Г-н Дулехус слезе на пода като се плъзна по гърба на сфинкса и подаде ръка на г-н Янус.

— Вие имахте право с вашата преценка. Оригиналът, по чийто модел ние направихме този сфинкс, е на повече от три хиляди години. Обаче е прекалено тежък, за да бъде част от тази изложба. Освен това ние решихме да има много дубликати, които посетителите да могат да докоснат, защото така ще се потопят по-добре в атмосферата на древния свят.

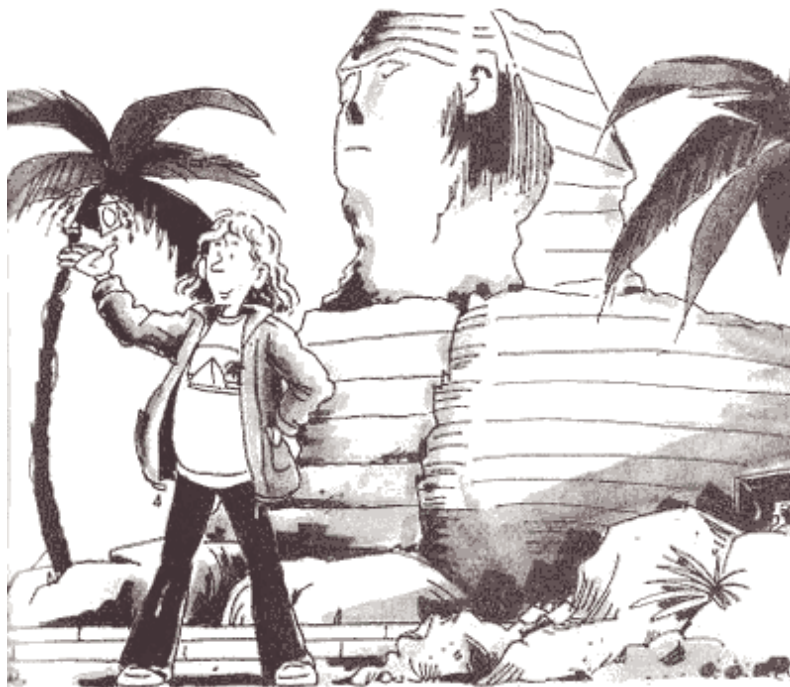
— Интересно — каза учителката на Лили.

— Вие трябва да сте г-жа Грах — отвърна г-н Дулехус. — Ние говорихме с вас по телефона. Между другото много Ви благодаря за йероглифите, които вашите ученици са нарисували. Чудесна идея! Позволихме си да направим изложба от тях. Освен това, ако сте съгласна, бихме искали да ги вземем с нас, когато изложбата потегли за други градове в Германия. Може би и други учители ще последват примера Ви.

— Първо трябва да попитам децата дали нямат нещо против. Все пак мисля, че ще бъдат много горди — каза г-жа Грах.

Междувременно всички деца се бяха покатерили на сфинкса и г-н Дулехус можеше вече да започне с разказа си. Най-напред той показа няколко графики, които трябваше да разяснят на децата колко отдавна е било времето на пирамидите и мумиите. По разумните въпроси на слушателите си, той веднага разбра, че не беше необходимо да обяснява толкова много. Децата бяха доста добре подготвени.

— Сега ще отидем в една зала, където ще може да видите оригиналната екипировка на една експедиция. С нея някой си Фридрих Вилхелм Валтербах се е осмелил да влезе преди около сто и двадесет години в гробницата на един неизследван дотогава фараон.

Г-жа Грах и г-н Янус доста се учудиха, че учениците им така послушно ходеха след г-н Дулехус.

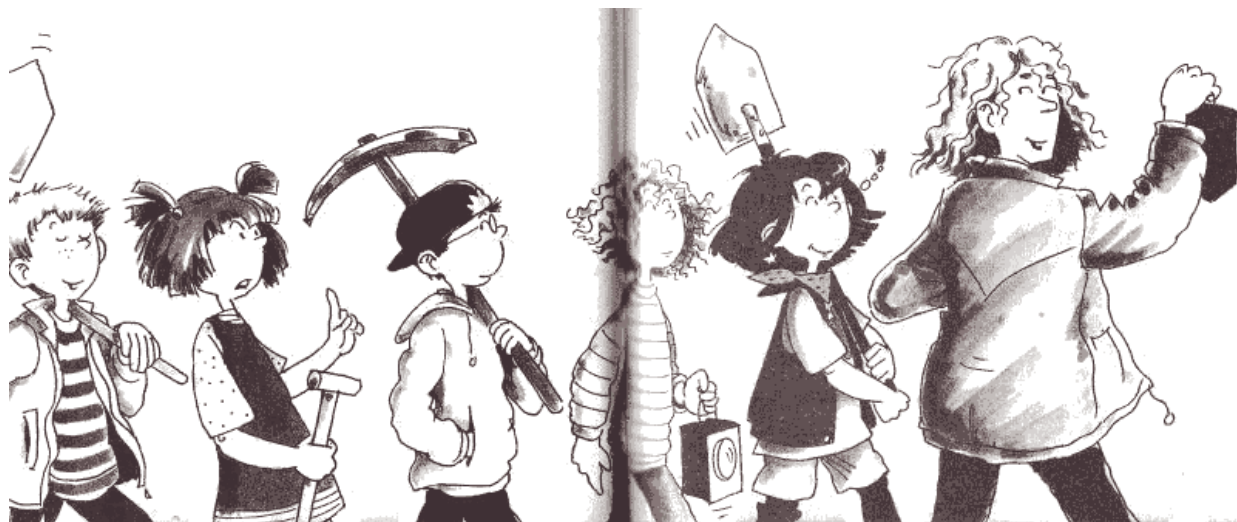
— Тук в тази зала са изложени само оригинали. Ще ви помоля да не пипате нищо — каза той. — Можете да разглеждате на спокойствие.

Децата наблюдаваха със страхопочитание лопатите, лампите, количките, въжетата и другите предмети от екипировката. При това те си шепнеха един на друг и размишляваха как участниците в експедицията са работили с тях.

— За да си представите всичко още по-добре — каза г-н Дулехус — сме направили и един макет на подземен тунел в гробница. Обаче преди това трябва да се снабдите с кирки, лопатки и лампи. Ще ги намерите в следващата зала. Най-важни са лампите. Скоро ще стане много тъмно.

Г-н Дулехус тръгна напред и децата влязоха в едно малко помещение, където намериха пълната екипировка за експедицията. Тя изглеждаше стара, но много от предметите не бяха древни. Просто организаторите на изложбата ги бяха направили да изглеждат

автентични. След това влязоха в тунела. Да, тук наистина се нуждаеха от газовите лампи. Навсякъде около тях беше тъмно като в рог. Децата започнаха да се спъват в някакви камъни и отломки, докато очите им свикнаха с оскъдната светлина от лампите.

Под краката им скърцаше пясък. Наистина беше много зловещо.

След известно време г-н Дулехус се изкашля и каза:

— Всичко тук е направено така, че да получите впечатление от работата на археолозите. Най-вече за професор Валтербах и неговите помощници. Той си е водил дневник по време на експедицията. Сега ще ви прочета нещо от него. Седнете на земята и слушайте. Може би ще ви завладее треската за приключения. Може дори да попаднете на следа, свързана с тайната на мумията, която е тук, в музея.

„ЧЕТВЪРТЪК

Вече повече от седем седмици копаем в непоносимата жегата. Понякога започвам да се съмнявам дали сме на правилното място. Въпреки че платих на службата в Кайро да ни издаде разрешително, имам още само четири седмици време. Тогава то изтича. Трябва да успея, иначе ще бъде разорен. Ех, ако имах повече време и пари...

Вторник

Вчера най-накрая изкопахме нещо, което може да е вход към подземна гробница. Прилича на част от врата. По камъка има странни орнаменти, но все още не намирам време, за да разгадая знаците. Лошото е, че надзираващият служител от Кайро ги смята за лоша поличба. Още по-лошото е, че след като разпространи слуха за проклятието, десет от копачите ми напуснаха разкопките. Не е за вярване! Защо съдбата е толкова несправедлива към мен?

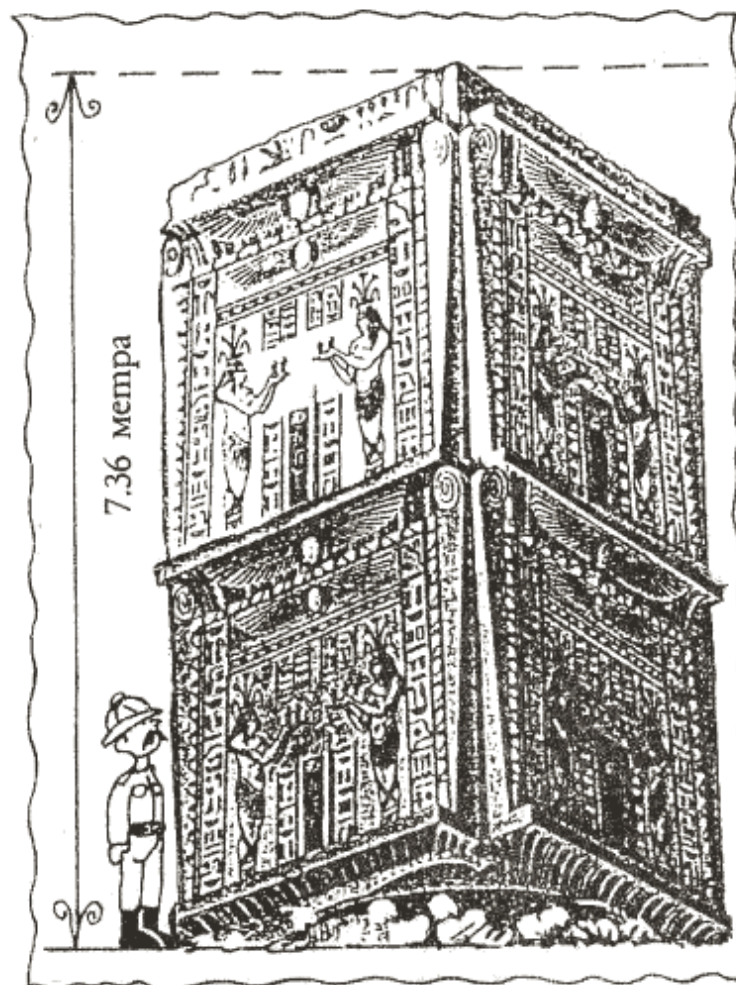
СЪБОТА

С хората, които ми останаха, продължихме да копаем около находката. Това е издялан и украсен с орнаменти огромен камък. По мое мнение е врата, вход към нещо. Обаче размерите му са толкова големи, че не може да бъде помръднат. Опитваме се да копаем от лявата и дясната му страна. Само че слухът за проклятието все още не е забравен. Днес си отидоха още двама доста работливи помощника. А сме толкова близо до целта!

СРЯДА

Камъкът, покриващ входа е изкопан от всички страни. Безнадеждно е! Той не помръдва! Толкова здраво е забит. Как древните египтяни са успели да нагласят това каменно чудовище толкова прецизно върху отвора на гробницата? Все повече се впечатлявам от уменията им.

Пратеникът на правителството от Кайро, който трябваше да наблюдава разкопките, ни съветва да се откажем. Той е на мнение, че сме намерили камък, който е паднал, докато е бил транспортиран към пирамидите. Само че на мен не ми минават тия! Аз съм убеден, че не съм намерил просто някакъв си камък в пустинята.

ПОНЕДЕЛНИК

Изкопът придоби междуременно огромни размери, защото ние започнахме да копаем източно от входа. Само да не бяха тези глупави суеверия и тази безмилостна жега!

ВТОРНИК

Най-накрая! Попаднахме на стена. Тя е много потънка от камъка на входа. Изпратих да ми намерят нови хора. Утре трябва да дойдат. С тях ще се опитам да пробия стената. Може би ще успеем да стигнем до входа от другата страна. Все някъде трябва да се натъкнем на коридор. Дано новите работници да са надеждни и работливи. Дадох за тях последните си пари. Цялата ми надежда е в Господ и тези мъже!

Петък

Успяхме! Намерихме коридор. Най-накрая ни провървя, след толкова много беди. След като разрушихме стената, коридорът се откри пред нас. Просто така. Може би камъкът на входа е бил само един начин да бъдат заблудени крадците. Аз исках веднага да вляза в тунела, но мъжът от Кайро ми забрани. В договора ми пише, че в случай на успех мога да вляза в гробницата само ако ме придружава представител на правителството. Чиновникът изпрати вест до Кайро и сега чака нареждания. И на мен не ми остава нищо друго, освен да чакам. Обаче съм щастлив. Все пак ще успея навреме. Нямам търпение!!!

Неделя

Въртим се в омагьосан кръг! Прокълнат съм да стоя тук и да не правя нищо. И точно сега някои от помощниците ми ги хвана разстройство. Мисля, че нещо не е наред с водата... Готвачът твърди, че както винаги я е изварил. Обаче аз му нямам доверие.

Понеделник

Още двама от работниците си тръгнаха от разкопките болни. Днес дойде така чаканото известие от Кайро. Само че чиновникът все още не ми позволява да вляза в коридора. Той очаква във вторник да дойде специалист по египетска антропология. Едва тогава ще влезем вътре. Ако не бях сигурен, че и чиновникът се интересува от разкопките, щях да си помисля, че иска да попречи на моя успех.

Сряда

Отчайващо е! Изследователят от Кайро все още не се появява, а моето време изтича. Вчера надзирателят най-накрая ми позволи да вляза с хората ми в коридора (за това трябваше да се разделя със златния ми часовник). Когато тази сутрин по изгрев-слънце поисках да вляза в тунела,

една ужасяваща находка провали намерението ми: точно пред вратата на коридора изведнъж се появиха кости. Човешки кости! Череп и скелет! Мъжете се уплашиха, според тях над експедицията е надвиснало проклятие. Някои избягаха презглава. Аз се опитах да успокоя останалите, като им обясних, че някой си прави лоша шега с нас (кой знае кой ги е сложил там). Призовах тяхната чест и смелост. Някои от тях успях да убедя. Днес следобед ще се опитам отново да вляза в тунела.

Отново лоша изненада: този път змии. Непонятно е откъде са се взели. През всичките тези седмици не бяхме видели нито една. По някой скорпион тук и там, но никакви змии. И сега изведнъж дузини. Просто не мога да си го обясня. И то точно при изкопаниа от нас вход. Сега някои започнаха да твърдят, че змиите били пазителки на мъртвите и били излезли от вътрешността на гроба.

Заради това произшествие загубих още двама помощника. Останаха ми само още седем човека, които утре ще влязат с мен в тунела. Дори официалният наблюдател се страхува да дойде с нас. Направо е невероятно!“

— Тук има нещо гнило! — промълви Лили и веднага си запуши устата, защото съжали, че е прекъснала г-н Дулехус. Обаче беше твърде късно. Вече всички говореха, а Ларс извика:

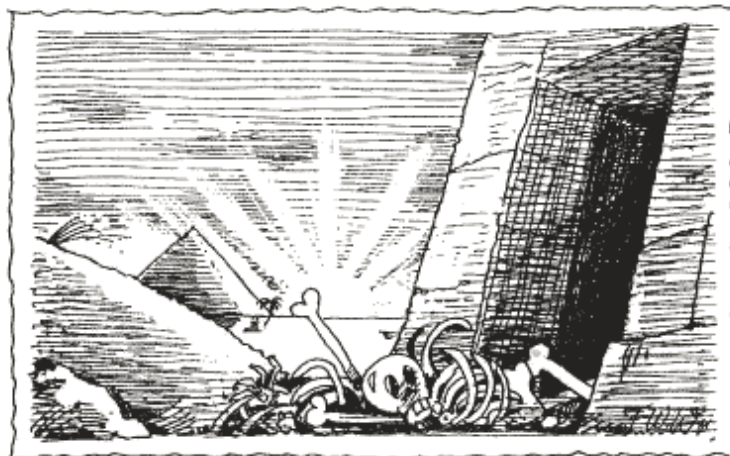
— Това е табосаж!

— Искаш да кажеш саботаж — поправи го г-жа Грах. — Това ще рече, че някой нарочно е искал да попречи на разкопките.

— Точно така! Това е! — извика Мона. — Работата намирисва от километри. Първо археолозите са били задържани дълго време без причина, после отровената вода, а накрая костите и змиите.

— Да, това не може да е случайност — каза Лили.

— И ние си го помислихме, когато прочетохме записките — каза г-н Дулехус. — Все пак не без причина нашата изложба се казва „Старият Египет — въпроси и тайни“. Нашият най-ценен експонат, тайнствената мумия, дава повод за много въпроси.

Сега се намеси и г-н Янус, който поиска да разбере:

— Дневникът не е ли довършен? Искам да кажа, мумията и другите находки не произхождат ли от тези разкопки?

— Да, да. Нашата мумия е намерена от Фридрих Вилхелм Валтербах — потвърди г-н Дулехус.

— И дневникът продължава? — попита г-жа Грах.

— Да, но не съм сигурен, дали да чета по-нататък. Става все по-напрегнато, да не кажа ужасяващо и зловещо. Не знам дали тези деца не са още малки за това. Останалата част я четем само на ученици от по-горните класове.

— Четете! Четете! — започнаха да протестират децата. Възрастните забелязаха, че тази дискусия е тръгнала вече в грешна посока. Сега г-н Дулехус трябваше да продължи да чете. Иначе разочарованието щеше да е прекалено голямо.

— Поне да намерим някое не чак толкова страшно място — предложи г-жа Грах.

— Ние искаме да чуем историята тук — запротестираха учениците.

Г-н Дулехус се засмя и каза:

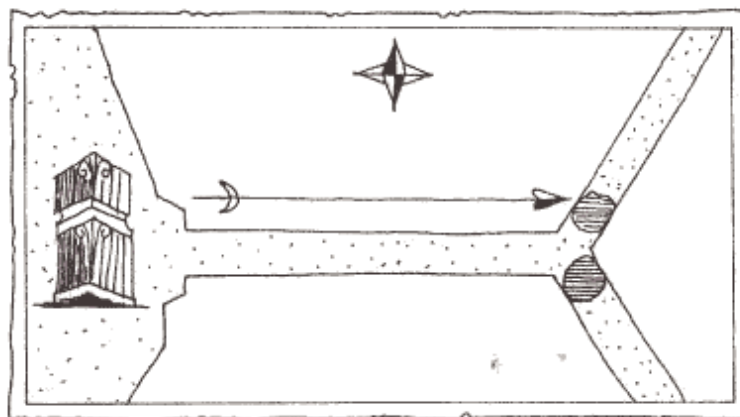
— Децата имат право. Пък и те знаят толкова много... Така че продължавам. Пригответе се!

ТРЕТА ГЛАВА

Децата седнаха колкото се може по-близо до г-н Дулехус и заслушаха с интерес. Той се изкашля и продължи да чете от дневника:

„ЧЕТВЪРТЪК

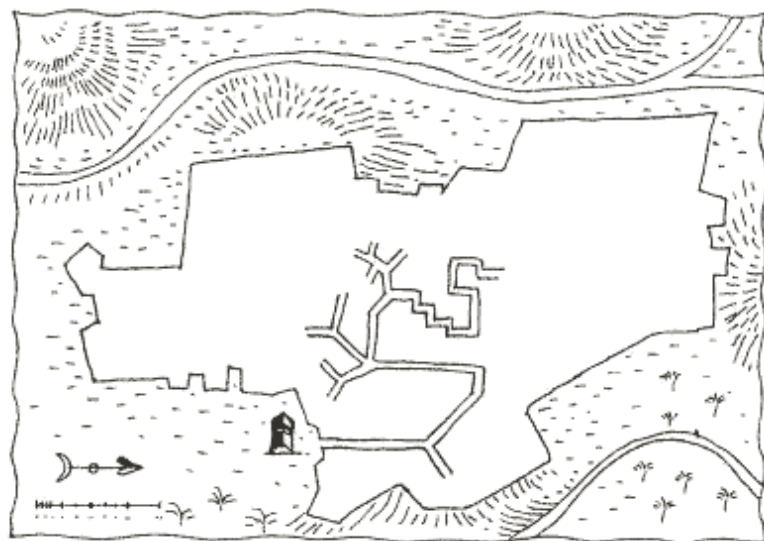
Днес беше много тежък ден. Този следобед най-накрая се осмелихме да влезем в тунела. Сутринта това не беше възможно, понеже установихме, че всички лампи бяха останали без газ. Така че трябваше да набавим газ. Докато пиша това, аз самият още не мога да повярвам! В началото се движехме добре. След около двеста и петдесет крачки коридорът се раздели на две (по-късно ще го измеря с точност). Ние се опитахме да се придвижим и в двете посоки, но както отляво, така и отдясно, коридорът беше затрупан от тежки отломки. Когато бяхме напреднали и в двете посоки с около петнадесет крачки, аз реших да концентрираме усилията си само върху левия тунел. С обединени усилия се придвижихме още двадесет крачки. Изведнъж моите хора започнаха да чуват някакво чукане. Спряхме работа и започнахме да се ослушваме. Наистина отнякъде идваше някакъв шум. Аз обаче реших, че това е ехото от нашето тропане и чукане. Обаче хората на пустинята имаха тяхна теория за това... Те все пак са суеверни. Напълно изтощени, ние прекъснахме работа и с настъпването на нощта се върнахме в лагера (не мога да кажа точното време, защото часовникът ми е у чиновника от Кайро).

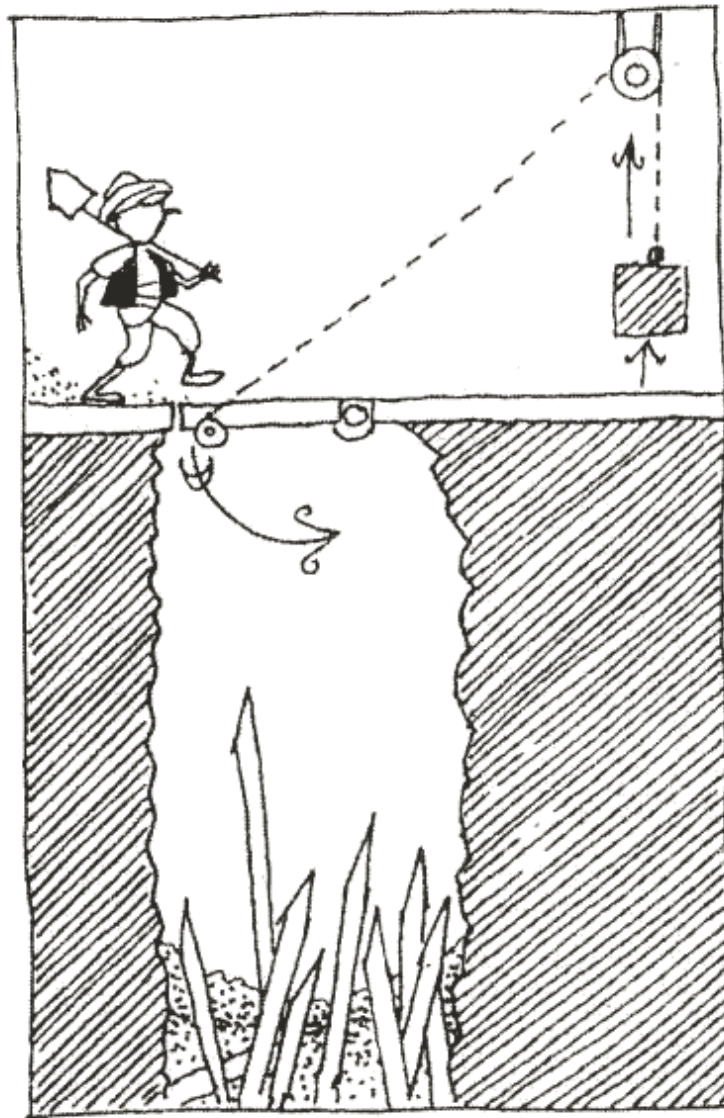
Аз вече не спя в палатката си, а пред входа на изкопа, където в момента пиша тези редове. Въпреки всичките неприятности съм щастлив, защото съм сигурен, че тунелите водят към подземен гроб. Това, което не мога да разгадая е откъде се взеха тези отломки във вътрешността на коридорите? Много е невероятно това да са препятствия. Прекалено странно са разположени, за да са нещо такова. Странно!

ПЕТЪК

Отново ден с много лоши изненади. Вчера бях сто процента убеден, че сме се придвижили с повече от двадесет стъпки на запад. Днес разбрахме, че са само седемнадесет. Как съм могъл така да се заблудя вчера? Може би се дължи на изтощението ми? Лека-полека започвам да се съмнявам дали не съм загубил разсъдъка си.

Продължихме да си пробиваме път напред и се натъкнахме на нещо като врата. Каква радост! Дали това не беше гробницата? С големи усилия разрушихме вратата. Обаче зад нея имаше още един коридор, който също се разклоняваше в няколко посоки. Обаче тук подът и стените бяха много равни, навсякъде имаше добре издялани камъни и никакви отломки, които да затрудняват предвижването ни напред. Разделихме се на две групи. Лесно се ходеше. Изведнъж се чу писък, идващ откъм страната на другата група. Ние веднага отидохме натам. Пред очите ни се откри ужасяваща гледка. Двама от хората ми бяха станали жертва на смъртоносен капан. Някаква малка плоскост трябва да беше задействала този коварен механизъм. Заедно с отварянето на капана, от един страничен процеп се беше изсипал пясък, който беше повлякъл мъжете в бездната. Там имаше забити плътно един до друг подострени колове, цяла гора от копия. Единият от мъжете беше прободен. За щастие не в стомаха, а само в долната част на крака. Той веднага беше изпаднал в несвяст. Това беше добре, защото не разбра как извадихме кола. Сега има голяма дупка в крака. Все пак важното е, че е жив. Като по чудо другият помощник беше минал някак си покрай копията и само беше затрупан от пясъка. Успяхме да го освободим бързо.

Веднага имаше и друга изненада. Когато отворихме кутията с провизиите ни, за да се подкрепим, намерихме само жаби! Дузини, стотици! Накъдето и да погледнеш, жаби! Отвратително! Вече не ни се ядеше. Нервите ни бяха опънати до крайност. Мъжете избягаха навън като обезумели. А някои дори направо се прибраха вкъщи и вече не се завърнаха. Положението е отчайващо! Аз поисках веднага да разпитам готвача и човека, отговорен за провизиите. Това можеше да е единствено и само саботаж! Обаче от готвача нямаше и следа. Дори си беше взел тенджерите и тиганите! Този негодник сигурно е

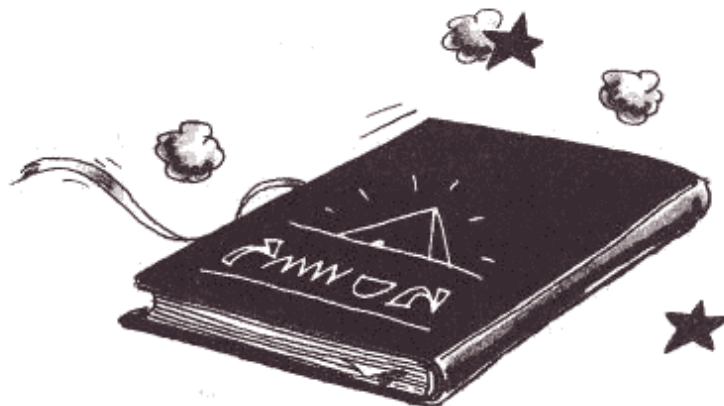
организирал всичко много отдавна. Всички се бяха наговорили срещу мен.

Не, не всички. Двама души все още са ми верни. Едно момче на име Ахмед и възрастният му баща. Обаче какво мога да направя само с тяхна помощ? А като капак на всичко, с настъпването на нощта дойде и третата изненада — отново се появи наблюдателят от Кайро, за да ми напомни, че ми остават само три дни. За да придаде тежест на предупреждението си, беше довел и полицаи. Въоръжени мъже, които застанаха пред входа на разкопките. С какво съм заслужил това?

СЪБОТА

Днес всичко свърши окончателно. Чиновникът ме предупреди, че в събота и неделя няма да мога да копая. Яростта и отчаянието ми нямат граници. Остана ми само понеделник. Обаче какво ще мога да направя за един ден? А съм толкова близо до целта...

Сега трябва да концентрирам усилията си в това, да прибера всичко на сигурно място. Бащата и момчето ми предложиха помощта си. Още във вторник ще си тръгна за Германия. Сигурен съм, че там ще намеря пари, за да продължа с разкопките. Готов съм на всичко, дори и да продам душата си..."

Г-н Дулехус затвори книгата.

— Какво става по-нататък? Свърши ли книгата? — развикаха се децата.

— Да, записките в дневника наистина свършват тук, но историята продължава. Иначе нямаше да разполагаме с експонатите за тази изложба — отвърна г-н Дулехус и потупа с ръка дневника на професор Валтербах. — Ще го разкажа накратко — продължи той. — Един музей в Берлин дал пари на професора и само три месеца по-късно той се завърнал при разкопките с малък екип от хора. Това е доста кратко време, като се замисли човек колко трудно се е пътувало навремето. Малко след това успели да влязат в гробницата. И имали невероятен късмет, защото тя все още не била ограбена. Въпреки това там имало толкова много загадки, които и до днес не са разкрити. Ето, погледнете сами...

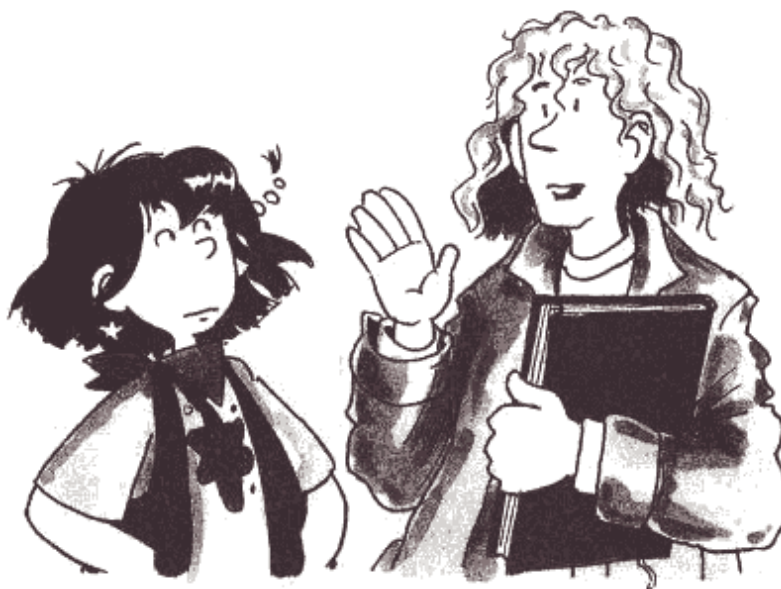

Г-н Дулехус заведе децата в залата с истинските експонати. Те бяха заслепени от ярката дневна светлина и им трябваше известно време, докато обхванат с поглед всичките египетски съкровища. Г-н Дулехус ги остави да разглеждат на спокойствие — статуи, бижута и странни предмети, които са били сътворени преди три хиляди години в стария Египет.

И накрая мумията. Тя лежеше в стъклен сандък до каменния си саркофаг. Климатикът тихо бръмчеше.

Децата бяха впечатлени. Почти не говореха, или пък си шепнеха нещо. Г-н Дулехус прекъсна мълчанието:

— Преди да ви оставя да си отидете вкъщи, искам да ви разкажа за тайната на мумията. Когато професор Валтербах и екипът му най-накрая влезли в гробницата, видели, че нищо не било откраднато, но саркофагът бил отворен. Някой може би е бил преди тях в гробницата...

— Разбира се! — извика един от учениците. — Това са били хората, които се организирали саботажа. Те само са чакали професорът да си тръгне и...

— Обаче със сигурност са щели да ограбят гроба! — отвърна замислено г-н Янус.

— И ние така мислим — каза г-н Дулехус. — Ясно е, че това не са били крадци. От гробницата наистина не е липсвало нищо. Немало кражби. Много е загадъчно!

— А този служител от Кайро? — попита учителката на Лили. — Такъв човек не би откраднал...

— Не съм толкова сигурен.

— Аз също — извика Лили. — Г-н Дулехус има право.

— Да, всичко е много странно — отвърна той. — Най-вече това с мумията.

— Защо, какво не й е наред? — попитаха децата.

— С мумията май всичко е наред. Ние я изследвахме много прецизно, но...

— Недейте да ни държите в напрежение! — извика Лили.

— Ами мумията не е била на мястото си, това значи, че не е била в този каменен саркофаг. Първо изследователите са мислели, че няма мумия. После обаче я намерили. Доста далече от гробницата, в един малък страничен коридор. До нея е имало лампа, все едно се е разхождала. Археолозите били озадачени. Не знаели какво да мислят.

— Мумията е била жива! — извика един от съучениците на Лили.
— Погребали са я жива и тя се е опитала да избяга от гробницата.

— И тогава е умряла от глад — каза Мона и погледна със съжаление изсъхналото тяло на мумията.

— А как е успяла сама да помръдне този тежък капак на саркофага? — попита Лили и посочи стъкления сандък.

— Може би в гробницата е имало още някой с нея — каза г-жа Грах. — Например някой слуга. Сигурно е имало такава традиция.

— Не — каза г-н Дулехус и поклати замислено глава. — Никой друг не е бил намерен. Няма ни най-малка следа от друг човек.

— Тогава мумията наистина е била жива — обади се Лили.

— Според нас това е напълно невъзможно — отвърна г-н Дулехус. — Ние я изследвахме напълно и единственото, което може да се каже за нея е, че е мъртва!

— Днес да, но не и преди хиляди години — каза едно от децата.

— Не, невъзможно е. Мумията няма сърце, а също и дробове. Те са тук, в този малък съд.

— О, колко е отвратително! — прошепна Мона на Лили.

— Това е напълно нормално при мумиите — отвърна Лили много хладнокръвно.

— Кой знае какви магии са имали египтяните — каза Ларс. — Веднъж гледах нещо такова по телевизията. Там показаха как някой може да живее без сърце.

— Но това тук не е филм — отвърна г-жа Грах. — Това е действителност.

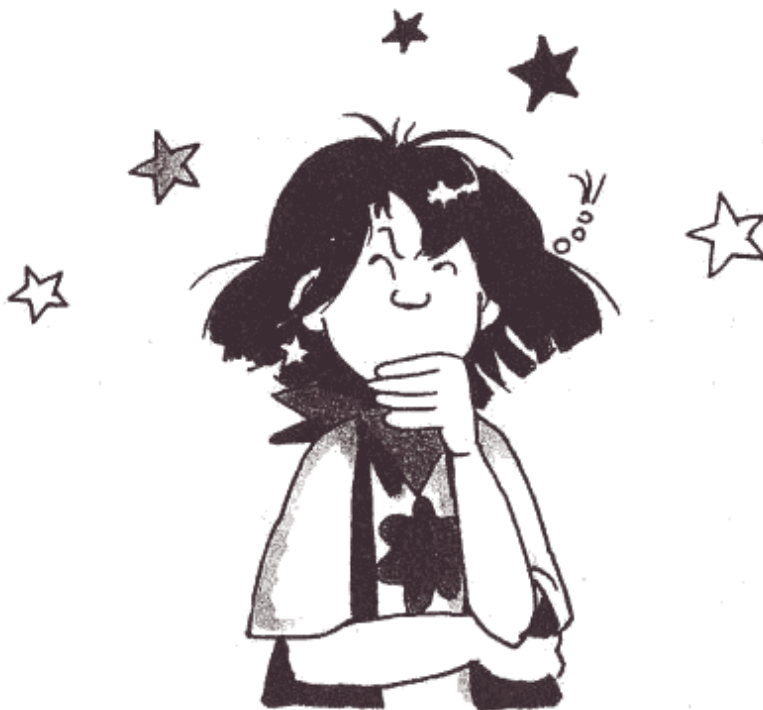
— Във всеки случай е много загадъчно — намеси се г-н Янус и сбърчи чело.

— Нали и аз това казах — усмихна се г-н Дулехус. — Сега виждате ли, че не преувеличих в началото. Тази мумия е забулена в тайни, дори и за нас специалистите. Така, времето ни обаче свърши. Отвън вече ме чака другият клас. Ако ви е харесало при нас в музея,

елате да ни посетите следобед с родителите си. Винаги сте добре дошли! И кой знае, може пък да разгадате тайната на мумията. Обаче ако това се случи, непременно трябва да ми кажете.

Децата започнаха да ръкопляскат и г-н Дулехус се сбогува с тях.

По пътя за вкъщи учениците продължиха да спорят как мумията е успяла да се освободи от саркофага си и дали е можела да живее без сърце.

Лили обаче беше най-впечатлена от загадката. Непременно искаше да я разгадае. Тя размишляваше и размишляваше. И тогава изведнъж взе решение. Щеше да направи пътешествие във времето. Със заклинанието от магическата ѝ книга това нямаше да е проблем. Беше го правила често. Единствената пречка беше, че ѝ трябваше предмет от времето, в което искаше да се пренесе. Така че трябваше да отиде още веднъж в музея. Обаче как щеше да вземе нещо от там? Със сигурност нямаше да ѝ подарят или дадат нещо назаем. А да открадне? В никакъв случай! Първо на първо тя никога нямаше да открадне, и второ това беше напълно невъзможно, защото скъпоценните експонати се охраняваха чрез аларма. Изведнъж на Лили ѝ хрумна една идея. Тя се концентрира и се опита да си спомни. Да, това беше! Някои от

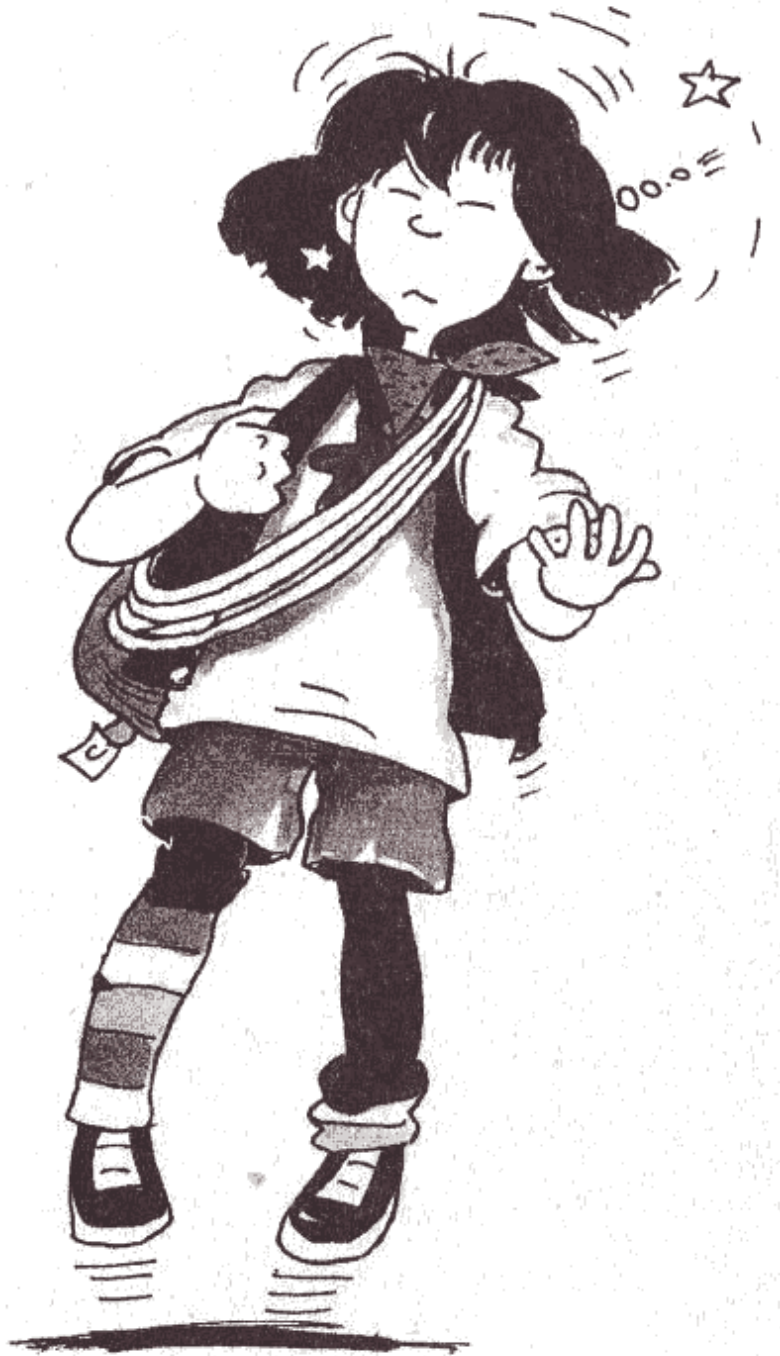
експонатите в изкуствено направения тунел бяха оригинали. Може би на някоя от лопатите щеше да има полепнала пръст от онова време. Нея Лили щеше да си я вземе без проблем. А и тя щеше да е напълно достатъчна. Точно така щеше да направи. Още следващата събота или неделя щеше отново да посети музея, за да го поизчисти — в истинския смисъл на думата — от някои ненужни неща. Ако мама не пожелаеше да я заведе, щеше да отиде сама.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лили успя. Две седмици и половина по-късно, в неделя, тя седеше на леглото в стаята си. Беше късно през нощта.

Пред нея имаше малка кутийка с кърпичка вътре. Лили я сложи в една по-голяма кутия и издърпа съвсем предпазливо кърпичката, от която се изсипаха прах и пясък. Това беше безценен материал от времето на разкопките на професор Валтербах. Сега се нуждаеше само от заклинанието за магическия скок. Вече го знаеше наизуст. Ослуша се, навсякъде беше тихо. Изглежда мама и Леон бяха заспали.

Лили провери още веднъж екипировката, която беше сложила в една раница: фенерче, дълго въже, запалка, лепенки, шоколад, бележник, фотоапарат и, разбира се, плюшената ѝ мишка. Тя ѝ трябваше, за да може после да се пренесе отново в своето време. Освен това винаги ѝ беше носила късмет. Лили затвори раницата и си пое дълбоко въздух. При това изсипа пясъка между пръстите си и измърмори заклинанието. Беше със затворени очи, но въпреки това усети, че започна да се издига...

Много бързо се пренесе в Египет през миналия век. Какво ли я очакваше? Със сигурност нямаше да е обикновена разходка. Но тя на всяка цена искаше да разгадае тайната на мумията.

Изведнъж Лили усети ужасна жегата около себе си. Пустинята! Малко по-късно се приземи леко. Беше пристигнала. Отвори очи, но беше много тъмно и влажно. Как така? Не беше очаквала такова нещо.

— Ех, поне да си бях взела един пуловер! — измърмори Лили. Обаче кой можеше да очаква, че в пустинята ще е студено? Лили изрови фенерчето от раницата си. Включи го и се ужаси до смърт. Точно пред нея имаше нещо... някаква физиономия! Тя веднага изгаси светлината и лицето изчезна. Лили си пое дълбоко въздух. Какво беше това? Какво беше това лице? Трябваше отново да пусне фенерчето. То бавно освети камъните и отломките, които се намираха на пода, но малко по-нагоре... то отново беше там. Имаше заплашителен поглед и отровназелени очи. Обаче този път Лили не се уплаши, защото видя, че лицето беше от мозайка, която беше на стената на два или три метра от нея. Преди да продължи да оглежда навсякъде, тя настрои фенерчето така, че да пръска светлина по-надалече и да може да има по-добра видимост.

Лили влезе в коридор, който водеше право напред и сякаш беше безкраен, защото светлината на фенерчето не отразяваше нито стена, нито някакъв завой. Обаче се оказа, че беше препречен от натрупани един върху друг камъни. Само отгоре, почти до тавана, имаше малък процеп. Може би оттам можеше да се продължи по-нататък. Коридорът беше около четири метра широк и сигурно шест метра висок. Лили направи няколко крачки. Да, вече знаеше, че е попаднала на правилното място, защото картините, които я гледаха зловещо от стените, когато фенерчето ги осветяваше, бяха същите като в книгата за фараоните. Освен това в коридора имаше и отломки.

Професорът беше писал за тях в дневника си. Тя не само беше попаднала в точното време, но и на точното място. Изведнъж Лили се спря и се ослуша. Беше чула нещо. Загаси фенерчето и седна на един камък. Ето още веднъж, може би шумът идваше отнякъде много далече.

Кого ли можеше да срещне тук...

Не и професора, или? Не, в никакъв случай! Иначе той би я споменал в дневника си. А какво щеше да стане, ако наистина го срещнеше? Щеше ли той тогава да напише друг дневник? При тази мисъл Лили я заболя главата. Не, това там не можеше да е професорът. Беше логично. От друга страна — имаше ли изобщо нещо логично при едно такова пътуване във времето? Както и да е, Лили беше решила да не се показва пред професор Валтербах.

Ето! Отново се чу нещо. Този път май дойде от другата страна на препречения коридор? Лили не беше сигурна, но после го чу още

веднъж. Да, зад купчината камъни имаше някой.

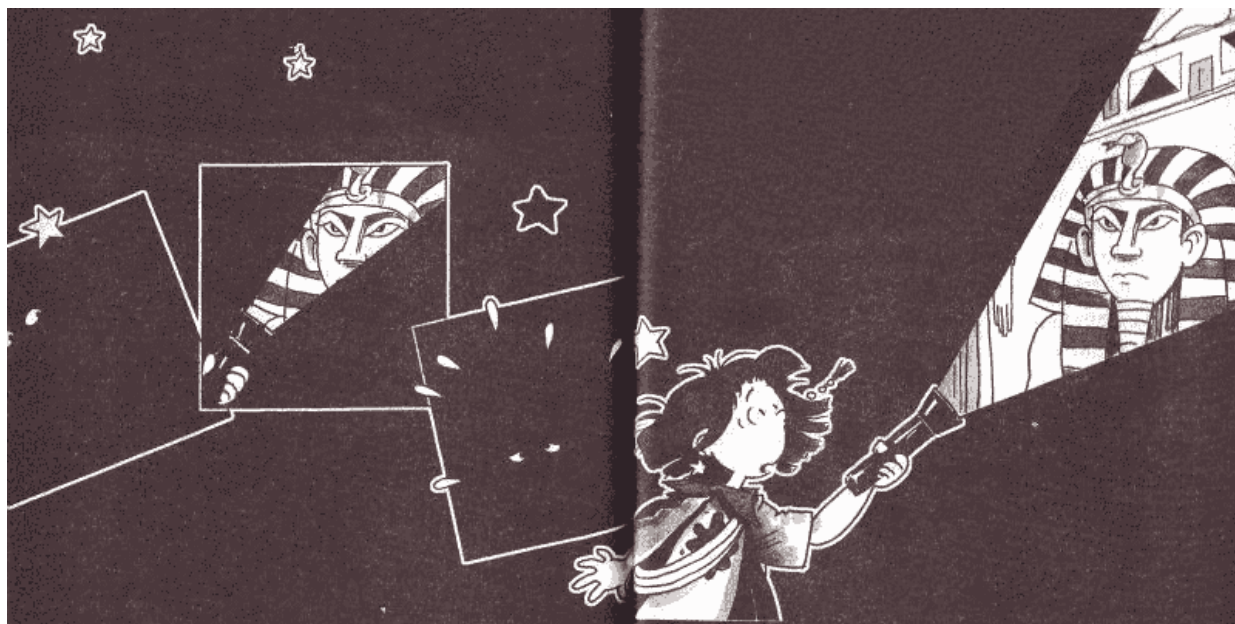
Лили включи фенерчето си и се покатери по отломките. Ръката ѝ трепереше и светлината започна да танцува по камъните. Не успя да открие нищо подозрително.

Едва сега ѝ стана ясно, че изобщо не знаеше какво щеше да прави, ако ненадейно видеше мумията. Тя може би се беше скрила и я дебнеше, за да я отведе в царството на мъртвите. Лили почувства как при тази мисъл я полазиха хладни тръпки по вече и без това замръзналото ѝ тяло. Тя стисна фенерчето с двете си ръце, защото светлината продължаваше да танцува насам-натам.

— Глупости! — окуражи се тя. — Мумиите са мъртви! Без сърце и дробове. Няма и кръв във вените си, напълно са изсъхнали.

Гласът ѝ отекна, пръстта заскърца под краката ѝ, а лицата по стените май започнаха да ѝ се присмиват. Не беше чудно, че Лили се почувства ужасно, така все едно беше окована. В стария Египет не е ли имало все пак неща, които ние хората сме виждали само в сънищата си?

Лили забави ход. Тя не можеше дори да преглътне, толкова пресъхнало беше гърлото ѝ. По челото ѝ имаше пот от страх и напрежение.

Сега вече беше до купчината камъни. Краката ѝ трепереха и се огъваха като че ли бяха от гума. Сърцето ѝ биеше лудо до пръсване.

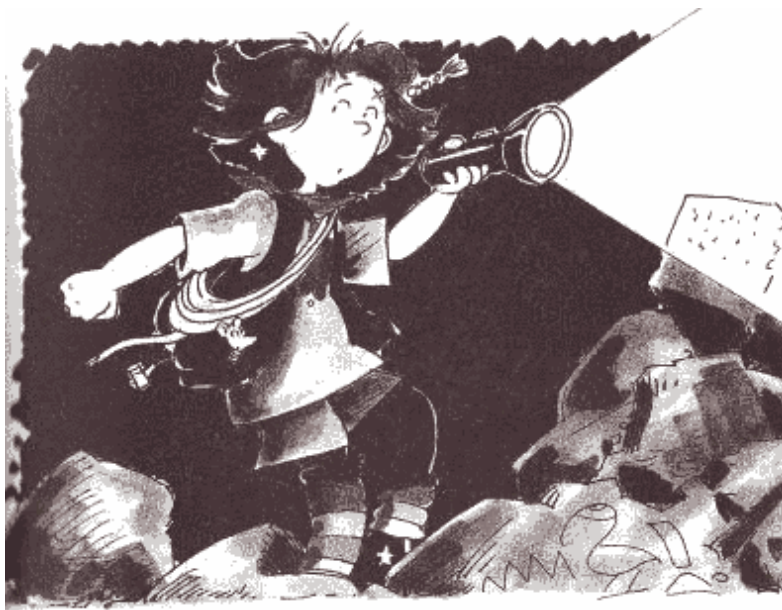
— Ехо, има ли някой там? — попита Лили и се изкашля, защото гласът ѝ изведнъж беше станал доста дрезгав. Кашлицата ѝ отечна по коридора все едно беше гръмотевица.

— Тук има ли изобщо нещо, което да не вдъхва страх? Нищо чудно, че хората на професор Валтербах са избягали. Добре беше да чуеш собствения си глас. Лили отново се окуражи. Тя извади мишката от раницата си и я стисна в лявата си ръка. Щом не се беше получило нищо, щеше да е най-добре да се върне отново вкъщи. Обаче дали това щеше да стане достатъчно бързо? Не, сега беше тук и непременно искаше да разбере какво става.

С фенерчето в ръка тя започна да се изкачва по планината от камъни. Ето, отново се чу шум от другата страна на насипа. Лили се стресна.

— Не спирай! — заповяда си тя и продължи напред.

Трябваше да стигне до процепа. Сега съвсем ясно чу стъпки. Обаче се налагаше да продължи, без да се замисля! Ето, отново стъпки и едно такова скърцане и драскане. Нямахте съмнение, то идваше зад гърба ѝ. Някой се катереше след нея!

Лили застана неподвижно и не посмя да се огледа. Очакваше всеки момент някой да я хване за гърлото. Съвсем предпазливо сложи плюшеното мишле до сърцето си и започна да произнася заклинанието за магическия скок.

Изведнъж се отказа и обърна глава назад. Направи го много бавно. Искаше ѝ се поне да се види с мумията лице в лице.

Обаче нямаше нищо. Там нямаше никой. Само няколко камъка, които се свлякоха надолу по насипа. Най-вероятно тя ги беше съборила.

— Ох — въздъхна облекчено Лили.

После си пое дълбоко въздух и продължи да се изкачва. Отново се чу шум. Той обаче не беше от падащи камъни. Това определено бяха стъпки. Стъпки от другата страна на насипа. Сърцето на Лили отново заби лудо и тя отново трябваше да се окуражава. Само още метър и щеше да погледне през процепа.

Само че започна да става толкова стръмно, че трябваше да се държи здраво за камъните. И малко преди целта ѝ се случи още едно нещастие: плюшената играчка се изплъзна от ръката ѝ и полетя надолу. Тя я освети с фенерчето, за да не я изгуби от очи. Мишлето изведнъж се спря в един камък и спокойно остана да си лежи в една вдлъбнатина в земята.

— Чао! Скоро ще дойда да те взема — прошепна Лили и помахаше с ръка на плюшената мишка. След това се изкачи до отвора. Захапа фенерчето с уста, за да може да освободи ръцете си и да разшири дупката. Тя започна да копае с голи ръце и когато махна един голям колкото футболна топка камък, вече можеше да се провере до кръста през процепа, за да огледа коридора.

Лили видя един великолепен коридор с чудесни стенописи. Тук всичко беше чисто, като полирано. Нямаше отломки и мръсотия, но също и никаква мумия надлъж и шир. Лили не можеше да се нагледа. Страхът ѝ се беше изпарил. Щом този коридор беше толкова хубав, какво ли щеше да е в гробницата?

Ама какво беше това? Там не помръдна ли нещо? Лили примигна с очи. Едва сега забеляза, че фенерчето ѝ вече не светеше толкова силно. Може би батериите се бяха изтозили? На около сто метра имаше някаква фигура. Бяла фигура! Лили напрегна очи, за да види по-добре, но светлината на фенерчето отслабваше все повече и то точно сега! Изведнъж онова зловещо нещо се появи отново. Можеше да се види само сянката му. Лили поиска да извика, да направи нещо, но нямаше глас. Обзета от паника, тя изгаси фенерчето. Просто така, все едно по този начин щеше да изчезне и странната фигура. Глупости! Трябваше отново да включи фенерчето. Обаче какъв ужас. Батериите се

бяха заредили малко и беше станало по-светло. И какво видя Лили? Мумията! Тя се приближаваше много бързо, но не тичаше, а се носеше във въздуха. Какво можеше да направи сега? След секунди, които ѝ се сториха цяла вечност, Лили успя да събере мислите си. Магическият скок! Трябваше да се върне! Незабавно! Започна да рови в раницата си, но се сети, че плюшената ѝ мишка я нямаше там! Проклятие! Как можа да е толкова лекомислена и да се придвижи толкова далече без мишлето?

Лили се спусна светкавично по каменния насип. За малко щеше да си изпусне фенерчето. Само това липсваше! Как щеше да намери плюшената си играчка без него? Ето я! Тя я вдигна от земята и я притисна до сърцето си, което биеше лудо. Тогава се осмели да погледне нагоре. Там обаче нямаше нищо, никаква мумия, която да се мъчи да си провере главата през процепа. За да щади батериите на фенерчето, Лили го загаси и се ослуша. Навсякъде беше тихо. Тя се опита да подреди мислите си и да си спомни какво точно беше видяла. Наистина ли това беше мумия? Силуетът приличаше повече на призрак или по-точно на призрак от лош филм на ужасите. Само че каква работа имаше призрак в стара египетска гробница? Странно! Това, което Лили беше видяла не приличаше на мумия, нито на сфинкс или някаква друга митична фигура. Може би това беше някой, който си беше наметнал бяла кърпа. Колкото повече Лили мислеше за това, толкова по-вероятно ѝ се струваше зад камарата от камъни да няма нищо противоестественно. Най-вероятно някой искаше да я уплаши, за да я изгони. Това щеше да съвпадне с написаното в дневника. Нали професорът и екипът му бяха имали същия горчив опит?

Лили целуна мишлето си и каза решително:

— Този път ще дойдеш с мен. За всеки случай! — Тя го прибра в джоба на панталона си и започна да се изкачва. — Почакай! — каза тя на себе си. — Ще те пипна.

Когато стигна горе, светна за малко с фенерчето и установи, че силуетът го нямаше.

Сега или никога! Лили се промъкна с мъка през тесния процеп. От другата страна камъните бяха толкова стръмни, че тя седна и се спусна надолу. Когато стигна пода, започна да се ослушва. Все още не се чуваше нищо.

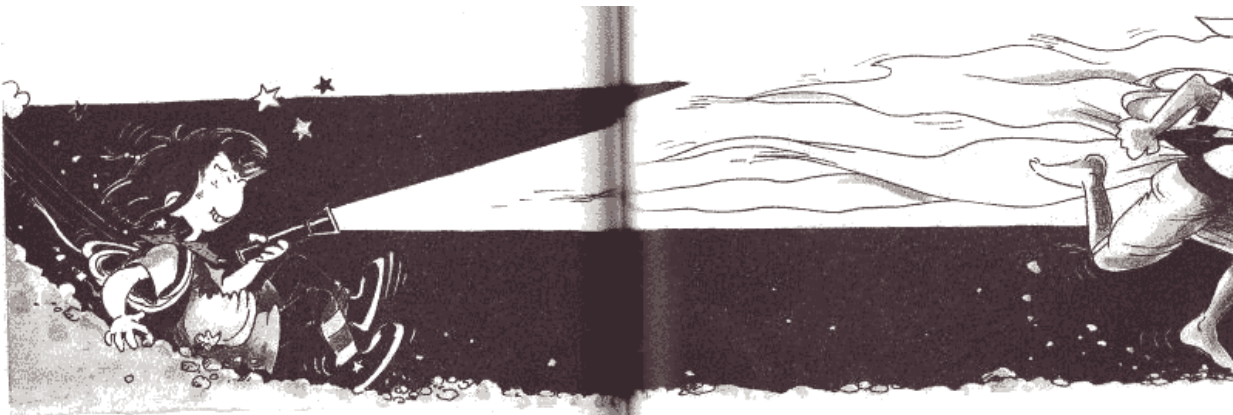
— Тогава аз ще дойда при теб — каза Лили и тръгна смело напред, стискайки мишлето в джоба си. На всеки няколко метра пускаше фенерчето, като се опитваше да щадя батериите.

И изведнъж я видя — бялата фигура, стоеше непосредствено пред нея. Обаче какво беше това?

Тя побягна панически. Май се страхуваше повече от Лили, отколкото Лили от нея.

Лили я подгони, защото сега я беше видяла съвсем ясно.

Каква ти мумия! Под белия чаршаф се подаваха боси крака, краката на дете. Фигурата се скри в един страничен коридор, но Лили беше плътно по петите ѝ и я хвана.

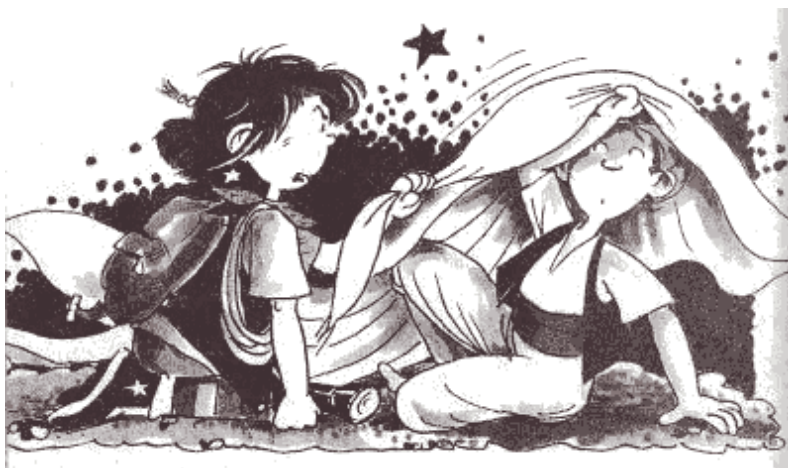

Беше момче, не много по-голямо от нея и трепереше като лист от страх.

— Ти трябва да си Ахмед! — каза Лили, защото веднага ѝ стана ясно, кой стоеше пред нея.

А той я засипа с въпроси:

— Откъде знаеш името ми? Коя си ти? Откъде идваш? Какво правиш тук? Каква е тази светлина, която носиш? Да не са те изпратили боговете?

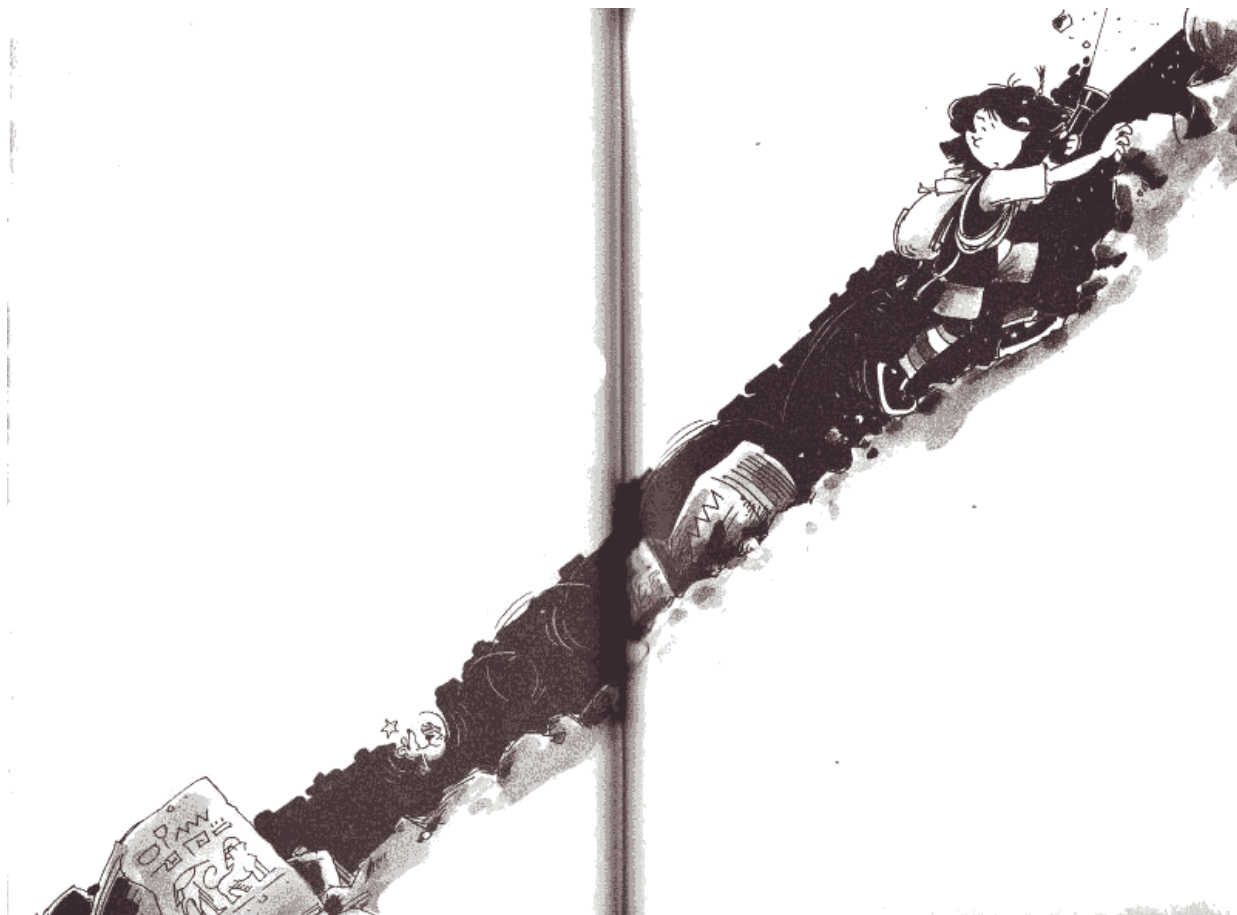
— Разреши ми въпросите да задавам аз! — каза Лили. Така поне нямаше да обърка нищо, помисли си тя. — Къде е професор Валтербах?

— Той замина преди много време, за да донесе пари. Натовари мен и баща ми със задачата да се грижим за вещите му, докато го няма. Обаче баща ми се разболя, затова съм сам тук.

Момчето запали една газена лампа и Лили веднага видя наблизко подредените на купчина инструменти на професора. Дневникът също беше там.

— От колко време го няма?

— Точно четири месеца. Знам с точност, защото баща ми има рожден ден вдругиден и професорът ни беше обещал да се върне дотогава. Обаче май няма да удържи на обещанието си.

Лили много бързо успя да пресметне, че професорът щеше да се появи много скоро. Някакъв силен шум зад гърба ѝ я откъсна от размишленията ѝ.

— Това е той!

— Не, не — отвърна Ахмед. — Само ако беше така! Това са крадци на гробници. Тези хора направиха живота ни черен още от самото начало. Веднага щом професорът си тръгна, те продължиха с пъкленото си дело. Сега дори не е нужно да се крият, тези предатели и саботьори! Предвожда ги служителят от Кайро. Какъв срам! Ех, само ако професорът си дойдеше най-накрая! До този момент ми се удаваше да ги залъгвам, но вече не знам какво да правя. Използвах техните методи, изплаших ги точно както и теб. Всеки път успявах да ги ужася

и някои от тях избягаха. Но мисля, че вече съм разкрит. Не приличам на мумия...

Изведнъж децата чуха как тунелът започна да се руши. Очевидно крадците напредваха.

— Биха ли се изплашили от мумия? — поиска да знае Лили.

— Да, от истинска мумия — каза Ахмед и се ухили. — Нищо друго на света не би ги уплашило така. Само че тези мумии ги има само в митовете.

— И в гробниците. Там трябва да има мумия. Ти намери ли гробницата?

— Да, даже вече бях вътре, но не съм пипал нищо — каза момчето. — Аз само помолих мумията да стане от саркофага си и да размаже крадците, които искат да откраднат златото ѝ.

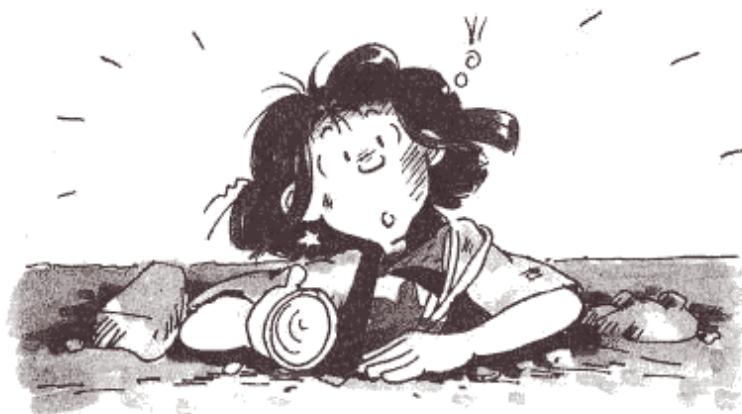
— Заведи ме там! — заповяда Лили.

Тя взе две лопати и след малко двамата стояха пред каменния саркофаг. Лили се разпореди:

— Хайде сложи двете лопати като лост под капака! С дружни сили трябва да успеем!

И наистина, сантиметър по сантиметър капакът се премести, докато пролуката стана толкова голяма, че да могат да извадят мумията. Тя беше учудващо лека. После всичко стана много бързо. Двете деца тръгнаха с нея срещу приближаващите се крадци.

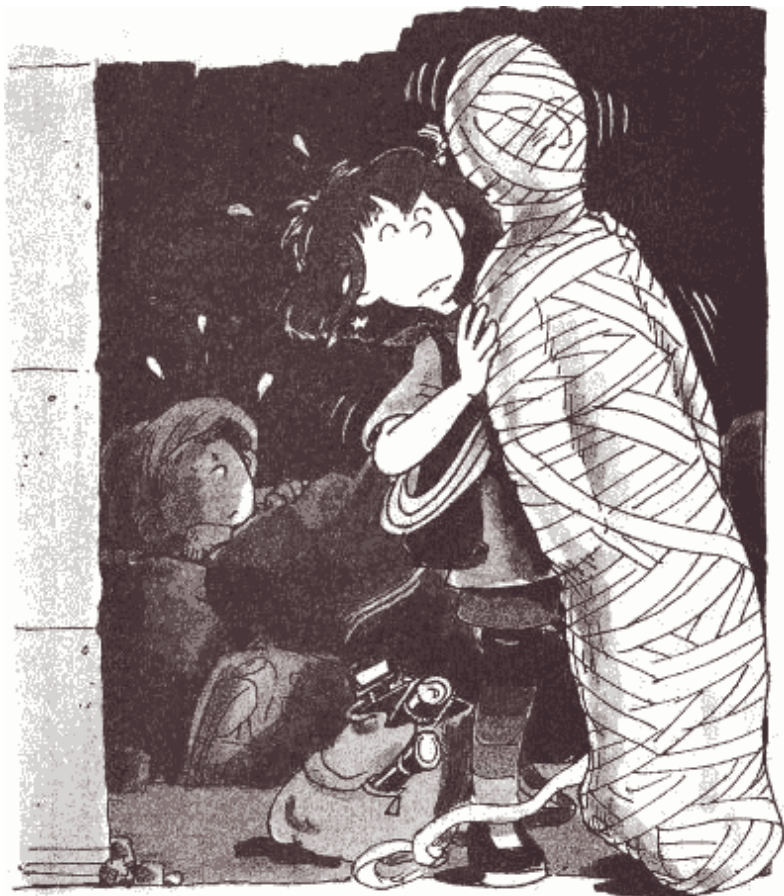
— Скрый се тук! — прошепна Лили на момчето. А тя самата излезе от страничния коридор, като носеше мумията пред себе си.

Малко по-късно в коридора се чуха виковете на около двадесетина мъже.

— Мумия! Там, вижте! Тя се движи. Спасявайте се!

Повечето от мъжете си плюха на петите, но някои се осмелиха да се придвижат напред, за да огледат мумията.

— Тази мумия не е жива! — извика един от тях. — Искат да ни излъжат!

На Лили не й остана много време за размисъл. Тя взе фенерчето и... фотоапарата със светкавицата. Той светна: един път, два пъти. Мъжете бяха заслепени от това нещо, което виждаха за първи път. А сега трябваше бързо да освети мумията с фенерчето. Попадение! Беше постигнала целта си!

— Мумията, тя свети! Тя изпрати към нас лъч. Богът на слънцето ще ни прокълне!

Крадците се обърнаха и побягнаха.

Когато се появи Ахмед и поиска да разбере какво точно беше направила Лили, тя каза кратко:

— Просто ги прогоних!

— Просто ги прогони! — повтори момчето впечатлено. — Коя си ти и откъде идваш?

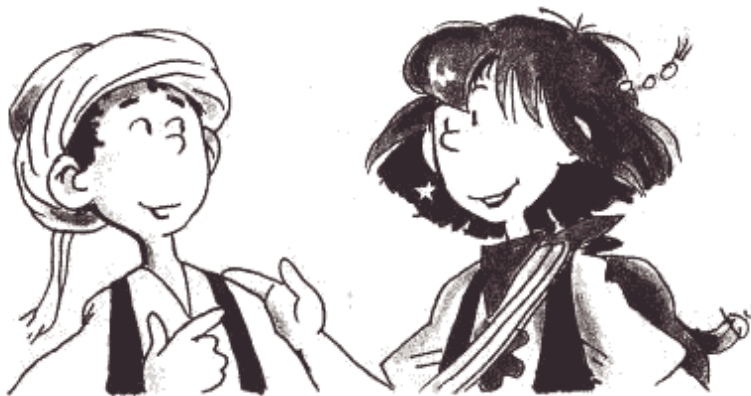
Лили се замисли и изведнъж ѝ хрумна някакво обяснение, което нямаше да прозвучи съмнително:

— Професорът ме изпрати. Той ми каза да те отменя, за да можеш да подготвиш рождения ден на баща ти. Професор Валтербах скоро ще е тук.

— Това означава, че аз наистина мога да си тръгна?

Лили кимна.

Ахмед се усмихна облекчено и веднага се отправи към дома при болния си баща.

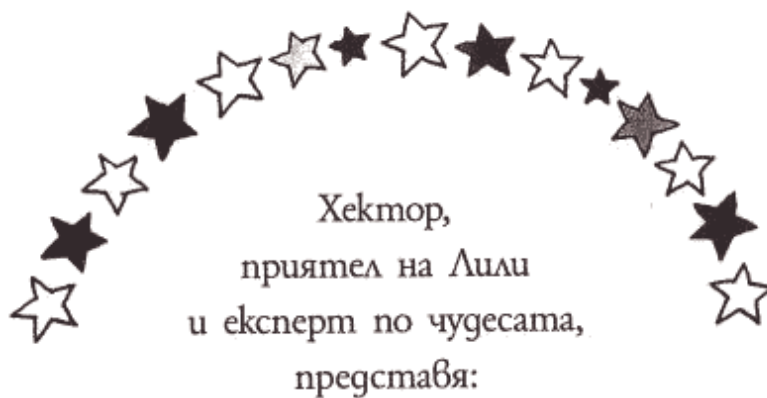
— Поздрави професора от мен — извика той на Лили.

— Разбира се, че ще го направя — каза тя и миг след това беше вече сама. Едва сега щеше да има възможност да огледа мумията на спокойствие. Беше я видяла вече на изложбата в музея, но тук на светлината на газената лампа беше съвсем друго.

Обаче какво беше това? Чуха се гласове. Те идваха от един малък страничен коридор. Дали крадците не се връщаха? Лили взе мумията и се скри зад нея. Гласовете приближаваха. Тя много се изненада: това наистина бяха няколко мъже, но те не носеха тюрбани. Разбира се — професорът и хората му. Лили не знаеше да плаче ли или да се смее. Сега вече не можеше да върне незабелязано мумията в гробницата. Щеше да се натъкне на археолозите. Ужас! Или пък не?

Лили внимателно остави мумията на земята и взе плюшената си мишка. После загаси газената лампа, постави я до мумията и измърмори заклинанието за магическия скок.

Когато малко след това се озова в детската си стая, ѝ стана смешно. Сега само тя знаеше, защо изследователите са намерили мумията извън саркофага. Само тя знаеше тайната. Жалко, че не можеше да я сподели с никого.

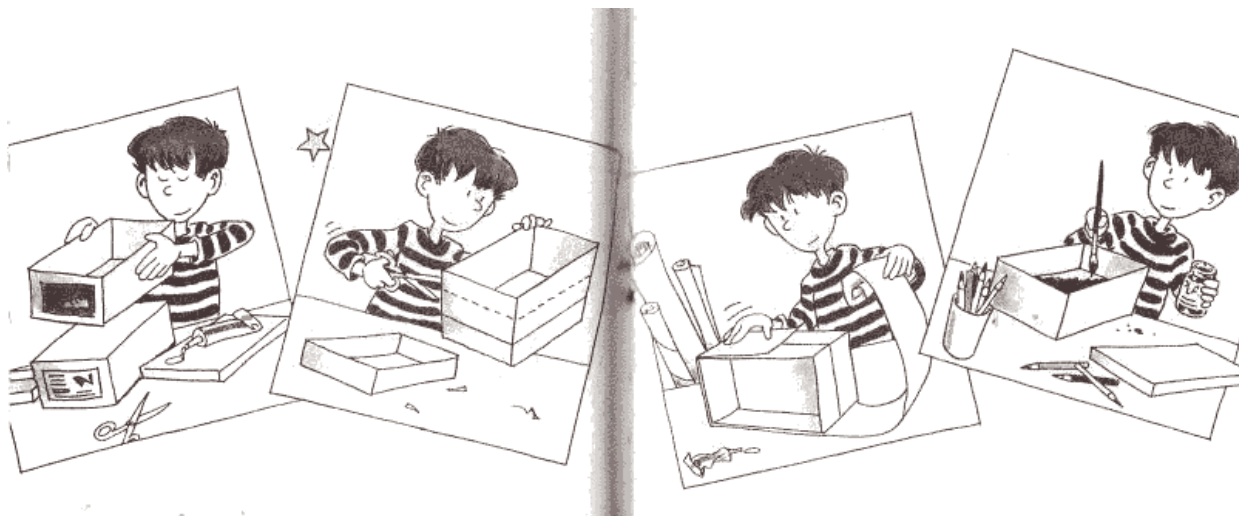

Този фокус ще изплаши до смърт дори и Дейвид Копърфийлд. Мумията изчезва от саркофага си!

За да направиш саркофага залепи две кутии от обувки с дъното една към друга. Изрежи от двете кутии толкова, че на височина да станат колкото една кутия. Облепи всичко с цветна хартия, или боядисай с боички, за да изглежда саркофага наистина тайнствено.

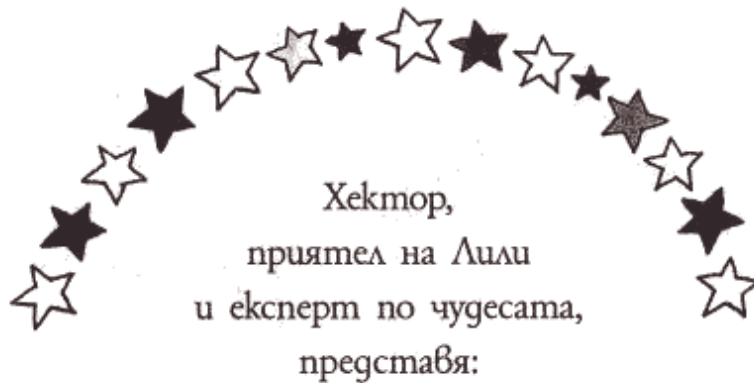
Не забравяй и капациите. Важно е накрая каменният саркофаг да изглежда еднакво отгоре и отдолу.

От вътрешната страна той трябва да се боядиса в черно. Това се прави, за да изглежда много по-дълбок, отколкото е. Като мумия, която ще изчезне, може да увиеш с тоалетна хартия някоя кукла, или в краен случай някоя лъжица.

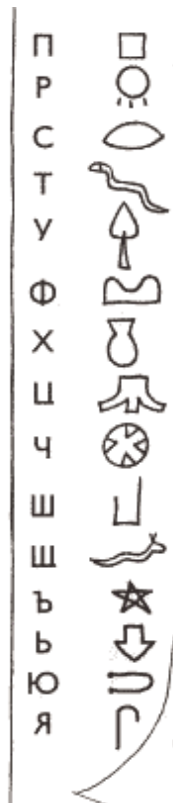
По време на представлението покажи на публиката саркофага и сложи мумията вътре. После я затвори с капака. Докато залъгваш зрителите с фокус-мокус и други такива заклинания, трябва светкавично бързо да обърнеш саркофага. Така публиката ще види, че е празен. Успех!

След посещението в музея Лили и приятелката ѝ Мона интензивно започнаха да се занимават с йероглифи. Това са прастари символи, с които египтяните са пишели. Лили и Мона създадоха таен шифър от тях, чрез който могат да се пишат думи от нашия език. Така те можеха да си разменят тайни послания. Опитай се да си напишеш името, или създай клуб „Тайните йероглифи на мумията“.

Можеш ли да разгадаеш, какво е написала Лили?

Прочетено от-
горе надолу, изрече-
нието гласи:
Леон е досадник!

Прочетено от горе на долу, изречението гласи: Леон е досадник!

Издание:

Книстер. Лили Чудото и тайната на мумията

Немска. Първо издание

ИК „А&Т Publishing“, София, 2007

Редактор: Елена Петкова

Илюстрации: Ил. Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-31-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.